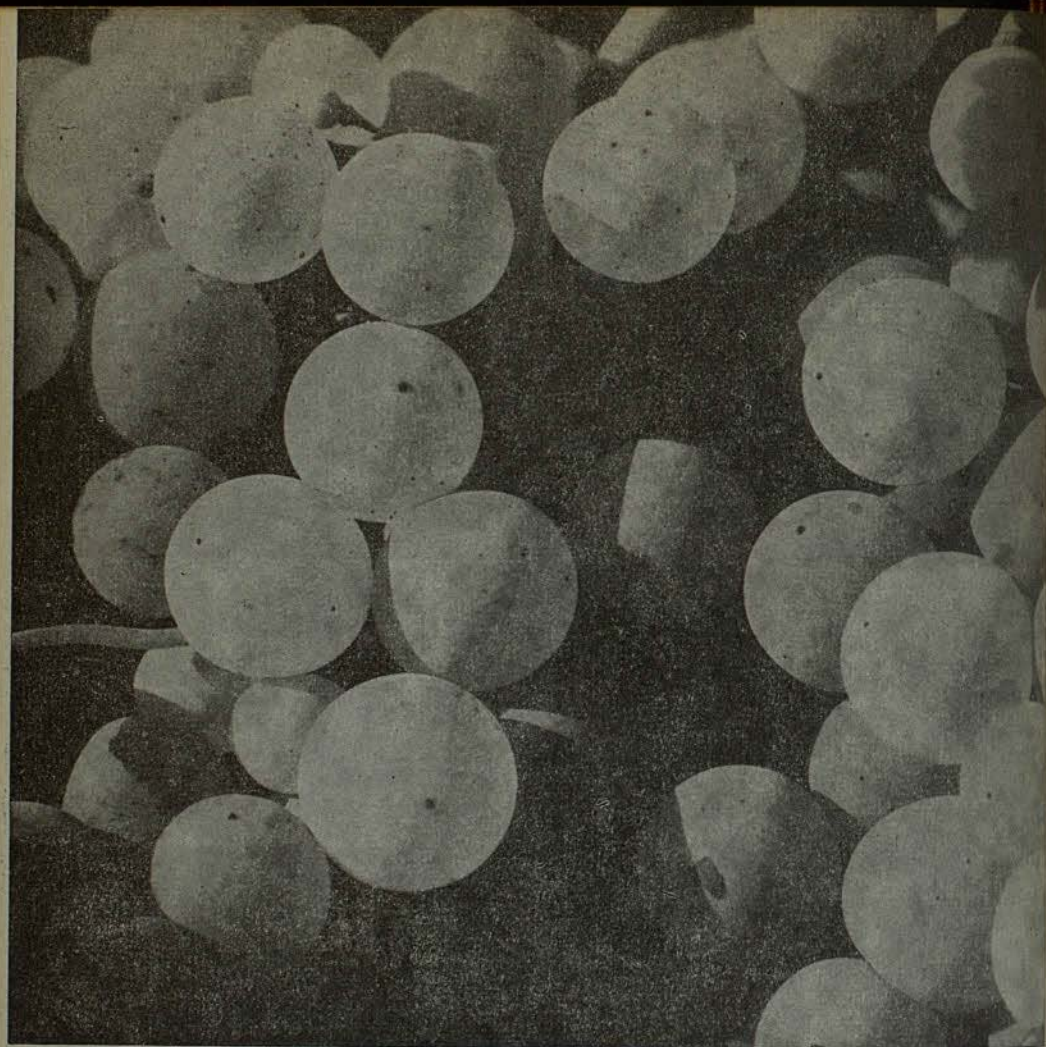

GUIA
MUSICAL
1966-67

10-11

Como un signo preciosísimo
consagrado por el uso del tiempo **beber**

beber

Practicar el apogeo del **vino**
es inventar un idioma
que se afirma en una
modulación vocálica significativa:

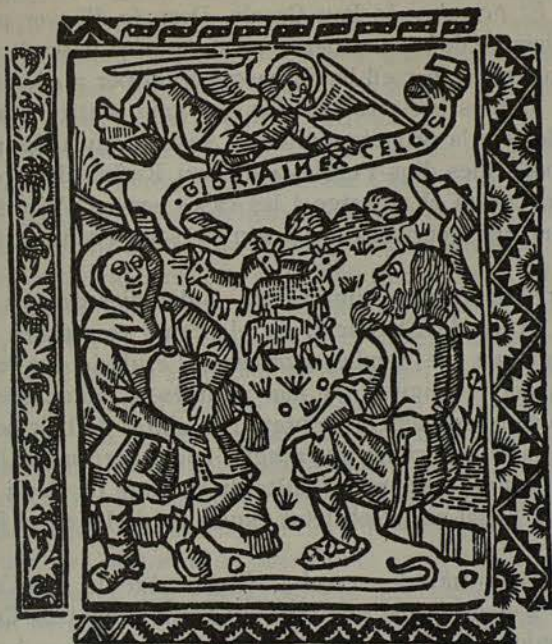
Olivella

es un lenguaje que excluye
cualquier otra modulación vocálica

nos transmite símbolos útiles
de intención humana

Pacto, Rito, Juramento, Palabra,
Ofrenda, Hospitalidad.

Francisco Olivella
Vilafranca del Panadés

BON NADAL!

ORATORIS DE NADAL

Enguany formen part del concert nadalenc de l'Orfeó Català dos fragments de l'oratori *El pessebre* de Pau Casals. Després d'haver portat pels dos hemisferis el missatge de benaurança, aquesta música nascuda de l'engorrament torna al seu terror: per ell havia nascut i era per a ell, sobretot, el gran missatge que ha pres tanta volada. Els qui vam sentir l'oratori quan l'Orfeó Català en donava la primera audició a Assís, l'any 1962, no oblidem l'emoció d'aquells dies dins l'església de San Rufino de la ciutat del sant pessebrista, on encara el paisatge i les cases serveixen l'aire i l'aroma secs i amables, com una pervivència del senyor sant Francesc i els seus frares.

Com se'ns fa present l'audició immediata — dos dies després — a l'església de la Santa Croce de Florència, on els cants ressonaven entre els marbres nobles dels altars i les tombes glorioses; l'església que recentment hem vist devastada per les aigües que han malmès la ciutat dels artistes pintors i escultors del Naixement, i, sobretot, la ciutat de l'alt poeta de la cristiandat que sabia ajuntar primer que ningú i com ningú no ho ha fet més l'amor del seràfic Francesc amb el culte de la Mare de Déu i la humanitat i la pobresa del Nadal en la sobrietat exquisida de les seves immortals tercines.

Pel setembre passat tornàvem a escoltar *El pessebre* de Pau Casals sota la volta majestuosa i escarida del monestir de Sant Miquel de Cuixà, on que recobra els monjos i les campanes. La veu dels cantaires barcelonins dient els mots i la música nascuda per a ells en aquelles terres encara catalanes, a la porta de França, refermava el missatge. I ens augmentava el desig de sentir justament a Barcelona aquests mots que ara — massa pocs — hi comencen a arribar.

En el nostre breu periple d'*El pessebre* tornarem al Palau de la Música Catalana, però només com si travessés els vidres la llum de l'estel i ressonés enfora el cant de glòria. Caldrà esperar que en anys vinents, però aviat, ens arribaran el text i la música completa amb tota la tendresa i la fortitud que duu.

Potser serà un dol que els dos fragments se'ns ajuntin en un programa tan divers com solen ésser els de les cançons nadalenques i arribem a perdre la noció que sentim dos fragments només d'un oratori llarg i ambiciós: com els que ara ja no s'escriuen i com tan sols el podia escriure en el nostre temps un músic de l'edat i els coneixements de Pau Casals girant-se a una època més propícia als complicats muntatges corals i simfònics. Per damunt de tota reminiscència i de tot altre afany, el seu *Pessebre* té el sentit de la profunda humilitat de l'adoració cristiano-nadalenca i a vegades a través de la cançó tradicional que hi és glossada en la música o la lletra.

Sempre que ens referim a la lletra de tantes de les composicions catalanes, sobretot les lligades amb qualsevol aspecte de la nostra devoció cristiana.

ens surt el nom gloriós de mossèn Jacint Verdaguer. I ara l'esmentem com a autor d'un quadret escènic que no arriba a constituir un oratori i que fou presentat al Teatre Tívoli l'any 1901, amb música del mestre Morera. Però també pels versos del conjunt *Pastors i reis*, part del qual ha servit com a lletra de cançons d'altres compositors que han servat el rastre de la música autòctona tan ajudada pel gran poeta de la il·lustre vena popular. Remarquem la composició d'Antoni Pérez Moya, que l'Orfeó Català donava el 1922 i abasta el fragment subtitulat *Cançó dels pastors*. El text complet apareix dins el volum *Jesús Infant*, publicat el 1890.

Així el veiem coetani del de *La nit de Nadal*, compost per un dels conspicus deixebles de Verdaguer, Francesc Casas i Amigó, que morí summament jove. Sobre els versos delicats i pietosos del poeta del Vallès el mestre Lamote de Grignon creava un veritable oratori per a cor i orquestra que no podrà ésser comparat amb cap altre fins que arribarà *El pessebre*. L'Orfeó Català l'estrenava l'any 1902. No fa gaires anys que el tornàvem a escoltar amb plaer, rediviu en uns concerts de la Capella Clàssica Polifònica.

També és de pulcra ascendència verdagueriana el text de la Cantata de Nadal del poeta Manuel Bertran i Oriola: per bé que es supera amb la concisió dels cants i la intenció global i transcendent de l'Eucaristia, per la qual es converteix en un dels més personals poemes nadalencs. Ha esperat la música no tant com els altres alludits, i la hi ha donada el mestre Pérez Simó d'una manera ben adient i el cantà l'Orfeó Gracienc.

En el text de l'oratori d'*El pessebre* el poeta també es situa dins l'escola de la tradició; sense que Verdaguer s'hi faci sempre tan present, l'autor ha recordat en part les maneres de Carner i de Guerau de Liost, i les formes expressives i intencionades de Sagarra en el *Poema de Nadal*, tan admirat: un text ben apte per a la declamació i en canvi poc propici per a esdevenir un oratori. Però de fet el poema de Joan Alavedra resta volgudament modest sota la música que ha de prendre amplexos volades més enllà de la cançó popular fins a acostar-se a la grandesa de la música simfònica orquestral, com els oratoris clàssics o els simfonistes romàntics.

Deu ésser la planeta de moltes obres que es dispersen en fragments i tan sols alguns d'aquests perdurin amb constància. Abans que Barcelona el pugui escoltar tot sencer, ja se'n destrien dos, sens dubte els més significatius i excel·lents. Així i tot seguirem desitjant que ens arribi amb tota la intenció i extensió. Perquè en veritat calia demanar una certa ambició a la música natalenca catalana, de tants anys limitada a les cançons populars i tradicionals, àdhuc amb aportacions d'altres països, i amb harmonitzacions que volgudament les servaven dins aquells límits. Com altres vegades demanàriem ambició en els poetes i els músics; ambició i col·laboració, no tan sols amb vistes al cant popular sinó a la grandesa i a l'apostolat universal dels purs sentiments de Nadal, o inspirats en el gran missatge d'aquests dies que adés amarava els poetes genials i els modestos perquè se'n servissin els compositors preclars. I esmentem els grans oratoris de Haendel, Bach, Berlioz i d'altres que també ens arribaven fa molt de temps per les veus de l'Orfeó Català.

OSVALD CARDONA

MÚSICA DE NADAL

Música inefablement ingènua i pura hauria d'ésser la de Nadal, és a dir, música sense cripells inútils que amaguessin la seva essència feta de puresa, però també sense la pretensió d'una estudiada ingenuïtat. Vull dir sincerament inefable i pura, amalgamada amb ingenuïtat d'infant, que arranqués del fons de l'ànima.

Almenys, aquesta hauria d'ésser, em sembla, la intenció dels compositors en acostar-se al misteri nadalenc, que a tots ens amoro-seix l'ànima i el rostre i aclareix els sentiments, subtilitzant-los i purificant-los.

LLUÍS MARIA MILLET

NADALA, CANÇÓ ETERNA...

En la gran diada de Nadal, el jorn més meravellós de l'any, que ens porta sempre l'esperança d'una vida millor i ens fa més viva la presència del Fill de Déu fet home, tots sentim la necessitat de manifestar la nostra joia, el nostre amor a Déu i al proïsme.

Endebades cerquem unes paraules satisfactòries en el nostre llenguatge de cada dia... Ens en cal un de millor... Aleshores cantem...

Cantem tots, aquestes cançons simples, pures, eternes. Que ens donen joia, perquè tornem a ser una mica infants. Que ens emocionen, perquè ara ens sentim més bons. Que ens porten el record d'altres. Nadals viscuts en la companyia d'éssers volguts i que ara ja no són amb nosaltres.

Beneït sia el Nadal, beneïts els homes de bona voluntat!

RAFAEL FERRER

LA UNIVERSALITAT DE LES NADALES

No crec que cap cançó es mantingui més viva que la nadalenca. Sense necessitat de

fomentar la seva divulgació i al marge dels estudis musicològics que a tot el món es porten a cap per classificar i analitzar les nadales, aquestes tonades d'una tendresa i alegria infinites ens són familiars a tots. Les cantem o les sentim cantar com una ressonància màgica d'uns sentiments inexpressables d'altra manera, tangibles gràcies al misteri d'unes veus que en la nostra llengua i parlant-nos de les nostres tradicions religioses, ens aproximen de vegades a cadències llunyanes, fins i tot remotes. No és rar que ens commogui un cançó catalana amb igual poder de captació i encantament que una nadala bavaresa, dels Alps, austríaca, polonesa, irlandesa o canadenca.

Arreu on es celebra la Nativitat, la festa ha estat cantada amb accents comprensibles i emotius per tots els homes de qualsevol latitud. ¿Podriem trobar una manifestació espiritual que ens unís a tots més autènticament?

XAVIER MONTSALVATGE

LA POPULARITAT DE LA CANÇÓ NADALENCA

Si la cançó popular encomana les més nobles sensacions a les ànimes delicades, la cançó popular de Nadal, amb la seva autèntica religiositat, el seu intens misticisme, l'alegria que porta i la tendresa dels seus personatges, ens fa sentir la més profunda de les emocions. Cantar cançons de Nadal és donar una mica la nostra pròpia ànima, és llançar als quatre vents la joia que portem en el cor i que els nostres llavis amb prou feines sabrien reproduir si no tinguessin al seu abast aquestes gracioses, tendres, evocadores i sempre delicioses melodies. En aquest temps de Nadal cal cantar les cançons del pessebre, del rabadà, de la Mare i de l'Infant, i així ho fan tots els creïbles de la terra sense que en falli ni un, sense que ni un se n'escapi. La caritat d'una cançó de Nadal és un pre-

sent que s'agraeix i que hom sap guardar molt en dintre.

J. J. LLONGUERES

I quan Jesús és nat, ¿qui no cantarà, per gota cristià que sigui? Si fins l'home més enfangat en els dalers del món sent una rialleta en la seva ànima! Si tot riu i plora d'alegria! Un alè misteriós passa per l'aire, que fa abaixar les altíssimes torres de l'orgull, que fa redreçar tot el més humil de la terra, i el gros i el xic tot es troba en l'uníson de la dignitat igualadora de coses creades per la mateixa bondat de Déu. No hi ha gran ni petit davant del miracle de Nadal, davant de la simplicitat absoluta de Déu. Déu immens fet un nin, *propter nostram salutem*. Oh, canta, poble; canteu, infants! Que canti tot el més humil de la terra, perquè ja no hi ha res, per petit que sigui, que no sigui digne de la divinitat! I tu, classe treballadora, que sents enveja del ric, ¿què fas, que no saps aprofitar-te del tresor de la pobresa? Oh, si sabessis com és de difícil tenir a la mà la poma prohibida i no tastar-la!; a tu, Nostre Senyor t'ha posat en un lloc arrecerat perquè més fàcilment et conservessis i millorassis pel gran goig del cel, i tu et dónes mal temps enverinant-te les sangs, desitjant allò que no omple l'esperit i esmussa, moltes vegades, la vida de l'ànima. Mira Jesús en el bressol; estima'l i et sentiràs fort, d'una riquesa més poderosa que l'or, i et sentiràs a dins l'alegria, aquella alegria que ha fet cantar a tot el poble cristià durant vint centúries les cançons de Jesús en el pessebre, aquelles nades que ens fan tornar el cor de nin i l'ànima blanca, aquelles tonades que porten l'alegria més pura al cor perquè són filles de la simplicitat, de la pobresa d'esperit que és una gran riquesa per a l'ànima.

LLUÍS MILLET

DOS NOUS DISCOS

D'UNA COL·LECCIO
UNICA AL MON
QUE TARD O D'HORA
HEU DE TENIR

antologia històrica de la música catalana

US HI PODEU SUBSCRIURE

EDIGSA

LA TRADICIÓ LLAMINERA

DE CATALUNYA

VA LLIGADA AMB EL

FORN DEL CIGNE

Pelayo, 38 - Telèfon 221 54 33

Barcelona-1

JORQUERA Hnos.

Iberia Musical

INSTRUMENTOS - TALLER ESPECIALIZADO - ESTUDIOS TECNICOS
PIANOS - ARMONIUMS - ORGANOS

ASESORES TECNICOS Y AFINADORES DE PALACIO
DE LA MUSICA, JUVENTUDES MUSICALES Y OTRAS
IMPORTANTES ASOCIACIONES DE CONCIERTOS

Calle Copons, 2 (Frente Catedral) - Teléfono 222 77 74 - BARCELONA-2

ELS CONCERTS NADALENCES DE L'ORFEÓ CATALÀ

Els concerts nadalencs de l'Orfeó Català són, de fet, una de les manifestacions musicals més típiques i esperades de la vida ciutadana. Ultrapassen el seu contingut musical per a esdevenir un motiu de retrobament, de sinceritat, d'alegre manifestació entre els qui, en unes diades tan importants, cerquen el missatge que porta l'autèntica cançó. El mestre Millet havia comprès la troballa d'aquest contacte i l'havia incorporat a la vida de l'Orfeó. Els concerts de Sant Esteve, dedicats pràcticament a la cançó nadalenca, han esdevingut tradicionals a casa nostra. Aquest fet és significatiu. I novament l'Orfeó Català es converteix, com algú ha dit, en el pessebre vivent, en el pessebre de cants de la ciutat.

L'origen dels concerts nadalencs és posar la seva primera audició en la diada de sant Esteve del 1913. Si bé és cert que l'Orfeó ja havia interpretat

obres de temàtica nadalenca, no li havia donat fins en aquell moment el caràcter pròpiament dit de concert de Nadal. És interessant de veure, doncs, el primer programa: *El cant de la Senyera*, i *El cant dels ocells*, de Millet; *Cançó de Nadal*, de Pérez; *El dimoni esquat*, de Cumellas; *Cançó de Nadal*, de Romeu; *Fum-fum-fum*, de Pujol; *Capitant*, de Nicolau; la seqüència gregoriana *Laetabundus, Perspice Christicola* (cànon s. XIII), *O magnum mysterium*, de Victoria; *L'Esperit Sant eleva la nostra feblesa*, motet de Bach, i tres àries de l'Oratori *El Messies*, de Haendel.

Més que una història d'aquests concerts nadalencs, volem donar una breu nota sobre el seu repertori. Així destaquem les estrenes i primeres audicions i fem esment dels autors interpretats. Aquesta podria ser la introducció a un estudi més extens sobre un tema tan interessant.

- Any 1913. *Joiós ton cant s'enlaira i Serà el pastor aimant de la ramada*, de Haendel; *L'Esperit Sant eleva la nostra feblesa*, de J. S. Bach.
- Any 1914. *Dues nades*, de Romeu; *Fragments de La Infància de Crist*, de Berlioz.
- Any 1915. *Nadales populars* de Pérez Moya.
- Any 1916. *La cançó estrangera per a cor d'homes*, amb obres de Zöllner, Mendelssohn, Grieg i Otto; *La polifonia religiosa*: obres de Josquin de Prés, Victoria i Palestrina; *El madrigal*: obres de Brudieu, Palestrina, Dowland, Jannequin i Marenzio.

- Any 1917. PRIMERES AUDICIONS. *Nadalencia*, de Godó; *La donzelleta i Sant Josep i la Mare de Déu*, de Pérez Moya; *La gaita*, de Mannelli (s. XVII).
- Any 1918. Cançons nadalénques de Pérez Moya; *Els cosinets*, de Domènech; Cançons nadalénques de Jacques Dalcroze; *De dalt del cel*, de Grieg, i *Au, qui ve?*, de Costeley.
- Any 1919. PRIMERES AUDICIONS. *A Betlem me'n vaig*, *Cant dels Angels*, *L'Anunciació*, de Tomàs; *El tunc que tan tunc*, *Els tres pastorets i Pastorella*, de Pérez Moya; *La pastora*, de Padró; *Bon Nadal*, de Rimsky-Schindler, i *Cançó de l'infant*, de Fornells.
- Any 1920. PRIMERES AUDICIONS. *El Sant Nom de Jesús i Dintre el jardí*, de Buxó.
- Any 1921. ESTRENES. *Les Bèsties al Naixement*, *Cançó del Rabadà*, *Non, non, noneta*, de Pérez Moya; *Estrella guiadora*, de Pujol; i *Dormi fili*, de Pedrell. PRIMERES AUDICIONS. *Cap a Betlem caminem*, de Romeu, i *Dues àries de l'Oratori de Nadal*, de J. S. Bach. *Cançó de l'Infant*, de Pujol, i *Cant de la Verge*, de Pérez Moya.
- Any 1922. PRIMERES AUDICIONS. *Vestits pel Jesuset i Alegria de Sant Josep*, de Tomàs; *Alleluia i Cap a Betlem van dos minyons*, XXX; *Saltant i ballant, Nadala Al Naixement*, *Nadala*, de Marimon; *Cançó dels pastors*, de Pérez Moya; *Dues nades basques*, d'Almadoz; *En aquest dia tan joïós*, de P. Esnaola; i *Oh, Betlem!*, del P. Donostia.
- Any 1923. ESTRENA. *Ja és nat*, de Pérez Moya. PRIMERES AUDICIONS. *Guillem, Anton, Esteve*, *Tota la gent de la vila*, *Del Salvador nat a l'establia*, *Un nou cant de Nadal*, *Cal deixar vostres ramats i Cantarem amb devoció*, de Schindler; *Tunc que tan tunc*, de Tomàs; *Cançó de bressol de Nadal*, de Novak; *Cançó del rossinyol*, de Lambert; *Pastorelles*, *Pastorots i Viatge de Josep i de Maria a Betlem*, de Ladmiraült.
- Any 1924. ESTRENES. *Nadal i La nit de Nadal*, de Tomàs; *Non-non noneta. La Mare de Déu*, de Romeu. PRIMERES AUDICIONS. *Toc, toc, obriu*, de Radoux.
- Any 1925. ESTRENA. *Cantada de Nadal*, de Pujol. PRIMERES AUDICIONS. Sis nades provençals del segle XVII, recull de N. Saboly; *Nadala i Nadal*, de Romeu; *Llegenda*, de Tschaikowsky.
- Any 1926. ESTRENA. *Pel camí d'anar a Betlem*, de Pérez Moya. PRIMERES AUDICIONS. *Sona música i Maria bressa i va cantant*, de Kothe; *Maria un jorn passava pel bosc*, de Kugler.
- Any 1927. ESTRENES. *El tió de Nadal i Nadalencia popular*, de Tomàs; *Nadala*, de Marimon. PRIMERES AUDICIONS. *Oh, vina, vina, tu angelet i Nadala dels pastors*, de Rudinger; *A Betlem*, de Casademont; *Es aqueix nou nat i Un vespre que els pastors*, de Roques; *Cançó de Nadal*, de Schumann. I obres de Ll. Millet, Romeu, Pérez Moya, Nicolau, Reger, Victoria i Haendel.
- Any 1928. ESTRENES. *A Jesús en el pessebre*, de Marimon; *La non-non del Jesuset*, de Roma; *Cant de bressol de la Mare de Déu*, d'Andreu Fornells; *Cançó de bressol de la Verge i El rústec villancet*, de Ll. M.ª Millet. PRIMERES AUDICIONS. *Pel fills d'Adam i d'Eva*, de D'Indy; *Per l'amor de Maria*, de Gastoué. I obres y Ll. Millet, Pérez Moya, Tomàs, Marimon, Nicolau, Romeu, Manén, Pujol i Haendel.
- Any 1929. ESTRENES. *El Bon Jesuset i Bon Jesuset, veniu*, de Colomer; *Nadal i Cançó del Rossinyol*, de Ll. M.ª Millet; *Cançó de l'ocell*, de Tomàs; *Nadala popular francesa*, de Pérez Moya. I obres de Ll. Millet, Romeu, Cumellas, Ribó, Pérez Moya, Esnaola, Tiersot, Roma, Pujol, Nicolau, D'Aquin, Gigout, Ll. M.ª Millet, Blancafort, Vives, D'Indy, Victoria i Haendel.

- Any 1930. ESTRENES. *Maria i Josep i Cançó de Nadal*, de Pujol; *Pastorella*, de Ll. M.ª Millet; *Adorem tots el nadó*, de Vinyeta; *El Bon Jesuset*, de Marimon. PRIMERA AUDICIÓ. *Sense estatge a Betlem*, de XXX. I obres de Ll. Millet, Tomàs, Pérez Moya, Pujol, Reger, Nicolau, Ll. M.ª Millet i Haendel.
- Any 1931. ESTRENES. *El petit vailet*, de Tomàs; *El rossinyol*, de Vidal Roda; *Au, campaner, prou mandrejar!*, de Pujol; *La dansa dels pastors*, de Pérez Moya. PRIMERS AUDICIONS. *Cançó del rossinyol i El bon Jesuset*, de Brunet. I obres de Ll. Millet, Pérez Moya, Pujol, Ll. M.ª Millet, D'Indy, Nicolau i Haendel.
- Any 1932. ESTRENES. *Bella companyia*, de Pérez Moya; *Poemet nadalenc*, de Ll. M.ª Millet. PRIMERS AUDICIONS. *Cobles en alabança a Jesús en el Pessebre*, de Lambert; *Ara és nat el Diví Infantó*, de G. Fauré. I obres de Ll. Millet, Pérez Moya, Romeu, Tomàs, Brunet, Ladmiraault, Pujol, Sor, Nicolau, Reger, Vives i Haendel.
- Any 1933. ESTRENES. *Bressant*, de Rodamilans; *Enlaire els cors!*, de Margarida Orfila; *La Nadala*, de Sancho Marraco. PRIMERS AUDICIONS. *Ara és nat el diví infantó*, de Noyon; *Formosa nit*, de Margarida Orfila. I obres de Ll. Millet, Pérez Moya, Ll. M.ª Millet, Vives, D'Indy, Tomàs, Nicolau i Haendel.
- Any 1934. ESTRENES. *Quin fred!*, de Pérez Moya; *Espines*, de Montserrat Crespo. I obres de Ll. Millet, Tomàs, Pérez Moya, Pujol, Vives, Romeu, Noyon, Ll. M.ª Millet, Nicolau, C. Franck, Reger, D'Indy, Tomàs, Nicolau i Haendel.
- Any 1935. ESTRENES. *Balada de Nadal per a cantar-la els pirates de la mar i Sant Josep*, de Pérez Moya *Nit de Nadal*, de Marimon; *A la terra de Betlem*, de Lambert; *La pastora*, de Vinyeta; *Cançó nadalenca*, d'Andreu Fornells; *Jo l'aimo, el diví Infantó i Què ha passat?*, de Noyon. I obres de Ll. Millet, Romeu, Tomàs, D'Indy, Pérez Moya, Vives, Nicolau, Montserrat Crespo, Pujol, Victòria i Haendel.
- Any 1946. Obres de Pérez Moya, Romeu, Pujol, Tomàs, Ll. M.ª Millet, Nicolau i Haendel.
- Any 1947. ESTRENES. *A Betlem canten les glòries*, de J. J. Llongueres; *En mig del bou i el gris pollí*, del P. Donostia; *Bruc i galzeran*, de Ll. M.ª Millet. PRIMERA AUDICIÓ. *La túnica*, de Ll. Millet. I obres de Pérez Moya, Romeu, Tomàs, Pujol, Cumellas Ribó, Nicolau, Rachmaninoff, Ll. Millet, Jacques-Dalcroze, Victòria i Haendel.
- Any 1948. ESTRENES. *Esta noche es nochebuena*, de F. Pujol; *Fum, fum, fum*, de Tomàs; *La filosa*, de Ll. M.ª Millet. PRIMERS AUDICIONS. *L'arbre de Nadal*, *Els Reis i L'Infant Jesús*, de P. Cornelius; *Trova*, de Joan Comellas; *Oratorio de Navidad*, de Schutz. I obres de Pérez Moya, Cumellas Ribó, J. J. Llongueres, Tiersot, Nicolau, P. Donostia, Ll. M.ª Millet, Ll. Millet i Victòria.
- Any 1949. PRIMERA AUDICIÓ. *Nadala*, de Joan Comellas. I obres de Tiersot, Pérez Moya, Pujol, Pérez Moya, Lambert, Ll. Millet, Tomàs, Nicolau, P. Cornelius, Ll. M.ª Millet, Joan Comellas, Berlioz i H. Schutz.
- Any 1950. ESTRENES. *Resplendor de Nadal*, de Tomàs; *Romance de Navidad*, de Ll. M.ª Millet. PRIMERS AUDICIONS. *Falade ben baixó*, d'E. Cervera; *L'Àngel i els pastors i Campanetes de Nadal*, de Pérez Moya; *Jesuset*, de Ll. Millet. I obres de Romeu, Pérez Moya, Lambert, J. Comellas, Tomàs, Nicolau, Ll. M.ª Millet, Pujol i Berlioz.
- Any 1951. ESTRENA. *Santà Nit*, de J. M.ª Roma. I obres de Pérez Moya, Joan Comellas, E. Cervera, J. J. Llongueres, Tomàs, Nicolau, Ll. Millet, Cornelius i Pujol.
- Any 1952. ESTRENES. *Nadala de la nit diàfana*, de Roma; *Escoltem la nova albada*, de J. Canteloube. PRIMERS AUDICIONS. *Campana sobre campana*, de Pérez Moya, i *El violí de Sant Francesc*, del P. Donostia. I obres de Kurt-Schindler, Pérez Moya, F. Fornells, Nicolau, Romeu, Ll. Millet, Clesson, Roma i Lambert.

- Any 1953. ESTRENES. *Vigília*, de P. Vallribera; *La Verge Maria a Betlem se'n va*, de J. Canteloube, i *Les campanes de Nadal*, de J. M.ª Roma. PRIMERA AUDICIÓ. *Sardaneta de Nadal*, de J. Tomàs. I obres de Kurt Schindler, Pérez Moya, J. M.ª Roma, Nicolau, Ll. Millet, J. Canteloube, Lambert i Haendel.
- Any 1954. PRIMERA AUDICIÓ. *Noëls d'Europe*, de J. Canteloube. I obres de Ll. Millet, Pérez Moya, Canteloube, Tomàs, J. J. Llongueres, Pujol, Ll. M.ª Millet, Nicolau, César Franck, J. M.ª Roma, Versepuy, Victoria i Haendel.
- Any 1955. ESTRENA. *Responsori Montserratí de Nadal*, de J. M.ª Roma. PRIMERES AUDICIONS. *Puer natus*, de Ll. Millet, i *En el portal de Belén*, del P. Donostia. I obres de Pérez Moya, Pujol, Canteloube, Nicolau, Berlioz, Ll. M.ª Millet, Ll. Millet, Noyon i Haendel.
- Any 1956. ESTRENES. *Oh la nit de meravella i Nadal arriba*, de Pérez Moya. PRIMERES AUDICIONS. *Nit serena de Nadal*, de Tomàs; *Maria tenia un infant i Jesús està escoltant*, de William L. Dawson. I obres de Ll. Millet, Canteloube, Sancho Mar. raco, Tomàs, Tiersot, Saboly, Noyon, Nicolau, Ll. M.ª Millet, P. Donostia i Haendel.
- Any 1957. ESTRENES. *Josep i Maria*, d'A. Cabané; *La visió de Maria*, de J. Just. I obres de Ll. Millet, Romeu, Pérez Moya, Tomàs, Canteloube, Nicolau, Dawson i Haendel.
- Any 1958. Obres de Romeu, Tomàs, J. J. Llongueres, Pérez Moya, Pujol, Nicolau, Ll. Millet, Ll. M.ª Millet, P. Donostia, Dawson, Victoria i Haendel.
- Any 1959. PRIMERA AUDICIÓ. *Oh bon Nadal!*, de J. J. Llongueres. I obres de Ll. Millet, Romeu, Kurt Schindler, Canteloube, J. Comellas, Cumellas Ribó, Pujol, Nicolau, Ll. M.ª Millet, Cornelius, Tschaikowsky, Pérez Moya i Haendel.
- Any 1960. ESTRENA. *La Promesa*, d'A. Cabané. PRIMERA AUDICIÓ. *Mira els blancs anyells com belen*, de R. Nathaniel Dett. I obres de Ll. Millet, Romeu, Pujol, Cumellas Ribó, J. Comellas, Pérez Moya, J. J. Llongueres, Nicolau, Ll. M.ª Millet, Lambert, Tschaikowsky i Haendel.
- Any 1961. PRIMERES AUDICIONS. *In Natali Domini, Pues andáis en las palmas, No lloréis mis ojos i Portalico divino*, del P. Donostia; *Oh profund riu*, d'H. T. Burleigh; *Nadal de Campanes*, de S. Jaroff, I obres de Pérez Moya, Pujol, Ll. Millet, Esnaola, Canteloube, Nicolau, R. Nathaniel Dett, J. Zamacois i Haendel.
- Any 1962. PRIMERA AUDICIÓ. *L'esperit meu, sento moure's*, de W. L. Dawson. I obres del P. Donostia, Schindler, Esnaola, Tiersot-Pérez Moya, Tomàs, Nicolau, S. Jaroff, W. L. Dawson, H. T. Burleigh, J. Zamacois, Grieg i Haendel.
- Any 1963. PRIMERES AUDICIONS. *Resonet in Laudibus*, de Dom Pothier i P. Donostia; *Per qui filarà?*, de M. Pla; *Les dotze han tocat*, de J. M. Pla; *Villancet*, de Dotras Serrabella; *Niño Dios d'Amor Herido*, de Guerrero (s. XVI). I obres de Romeu, Canteloube, Tomàs, Pérez Moya, J. J. Llongueres, Nicolau, P. Donostia, W. L. Dawson, W. A. Mozart i Haendel.
- Any 1964. Obres del P. Donostia, Romeu, Pérez Moya, J. M.ª Pla, Tomàs, Nicolau, Cornelius, Dotras Serrabella, Pujol, Vives, Guerrero i Haendel.
- Any 1965. ESTRENES. *Tres bressols de l'Infant Jesús*, de J. Comellas; *Dorm, Jesús de Natzaret i Ha nascut el Redemptor*, de J. Zamacois. I obres de Romeu, Closson, Tomàs, Pérez Moya, Pujol, Vives, Nicolau, Ll. M.ª Millet, J. Lamote de Grignon, Morera, Poulenc, Victoria i Haendel.
- Any 1966. PRIMERES AUDICIONS. *Nit nadalenca*, de J. M. Pla; *L'Estel i Glòria a Déu* (coral final) de l'Oratori «El Pessebre», de Pau Casals (1.ª audició a Barcelona). I obres de Ll. Millet, Romeu, Tomàs, Pérez Moya, Nicolau, J. Comellas, Dawson, P. Donostia, Josquin de Prés i Haendel.

AUDENIS

BALMES, 116

Telèfon 2150645

BARCELONA (8)

PIANOS

HARMONIUMS

ACORDIONS

FLAUTES DOLCES

GUITARRES

INSTRUMENTS PERCUSSIO

audio

centro técnico de la Alta Fidelidad

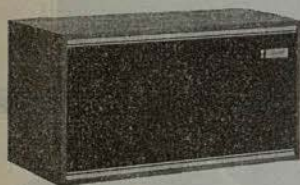

música para el hogar

La calidad "musical" de un equipo de Alta Fidelidad depende en grado superlativo, de los altavoces.

De entre el inmenso bosque mundial de componentes de Alta Fidelidad,

Audio ha escogido a la prestigiosa firma JAMES B. LANSING, productora de una completa serie de altavoces y cajas acústicas de alta precisión, cuya "presencia" no ha sido todavía superada.

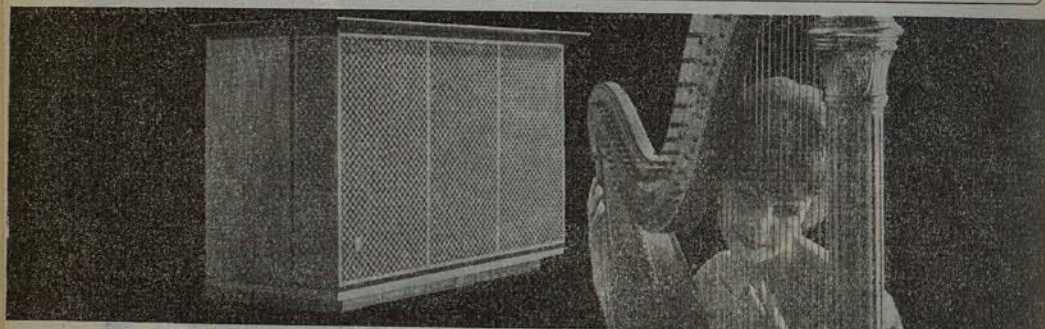
LANCER 44

LANCER 77

LANCER 101

JAMES B. LANSING SOUND, INC.

Le invitamos a conocer en nuestra sala de audiciones y a través del "comparator", las múltiples posibilidades de la Alta Fidelidad. Un extenso stock de los mejores aparatos mundiales, sirve de base para la confección cuidadosa del equipo estereofónico más adecuado a su gusto musical, a la decoración de su hogar y a su presupuesto. AUDIO proyecta especialmente cada instalación de Alta Fidelidad. Deparamento de discos recomendados.

audio, s.a.

EXCLUSIVAMENTE ALTA FIDELIDAD
La Granada, 34 (entre Tuset y Balmes)
Barcelona
Telfs. 227 81 68 - 217 20 83 - 217 19 64

UN COMPOSITOR CATALA DEL SEGLE XVIII

JOSEP ANTONI MARTÍ

Des de la nostra situació actual, la contemplació del panorama musical del segle divuitè a Catalunya (aquest segle que, a Europa, va des de Bach fins a Beethoven, passant per Haendel, Vivaldi, Scarlatti, Rameau, Pergolesi, Gluck, Haydn, Boccherini i Mozart) se'ns apareix com un desolat desert, amb ben pocs noms dignes de figurar al costat de tota aquella llarga llista que, a més a més, tan fàcilment podríem ampliar. Però aquesta imatge desèrtica és més aparent que real, i les constants recerques i troballes dels investigadors i musicòlegs ens vénen a demostrar que, com a tot Europa, el segle divuitè català va ésser un segle eminentment musical i que el que ens cal és prosseguir les investigacions i donar difusió a tot allò que ja coneixem i que anem descobrint. Potser així, d'aquí a uns anys, podríem mirar-nos la nostra història amb més optimisme, fonamentant-lo en una sèrie d'autors i d'obres que afegirien molt dignament llur veu al concert universal.

No és ara el moment de fer ni que sigui un breu resum històric del nostre segle XVIII, però sí que voldria citar alguns altres noms abans de referir-me al monjo montserratí Josep Antoni Martí i al seu «Magnificat». Deixant de banda els casos extrems de les dues grans figures del valencià Joan B. Cabanilles (només va viure dotze anys en la divuitena centúria i cal considerar-lo com un músic del disset) i del guitarrista Ferran Sors (nascut el 1778), dues altres grans personalitats dominen tot el segle: el compositor d'òperes Domènec Tarradelles (1711-1751) i el monjo olotí Antoni Soler (1729-1783), l'obra clavicembalística del qual — bo i essent una petita part de la seva producció — ja l'ha fet conèixer i apreciar en el món sencer. Però al seu costat — de cap de les maneres pot imaginar-se que fossin casos aïllats —, hem de recordar-nos de Miquel López, Lluís Mison, Benet Julià, Rafael Anglès, Pau Esteve, Anselm Viola, Josep Elias, Narcís Casanoves, Felip Rodríguez, Josep Gallès, Josep Vinyals, etc. I en establir aquesta llista, només he escollit aquells noms que ja han sobrepassat els erudits treballs de musicologia i dels quals, encara que quasi sempre amb molta timidesa, ja comencem a veure'n títols d'obres en alguns programes d'audicions públiques i en algunes gravacions discogràfiques. També seria curiós de constatar, i amb això ja m'acosto més al tema de les meves línies, que molts d'aquests compositors o bé foren monjos montserratins (López, Julià, Viola, Casanoves, Rodríguez, Vinyals) o bé estigueren molt lligats amb l'escola musical del nostre santuari maria (Soler, Sors). La conclusió és evident: la música catalana del segle divuitè té el seu principal centre en l'escola del monestir de Montserrat.

I d'aquesta escola, un dels músics més interessants i importants en fou, precisament, el tortosí Josep Antoni Martí (1719-1763), tant per les

seves obres en sí, com pel nou segell italianitzant que va introduir a la tradició polifònica que havia tingut el seu nom cabdal en el de Joan Cererols, com pel seu directe mestratge sobre els citats Julià, Viola i Casanoves. Aquest mestratge és de la més gran transcendència, ja que si bé no hi ha cap dubte que Narcís Casanoves és el representant més sobresortint de l'esplendor de la música montserratina del segle XVIII, la seva personalitat va néixer i va desenvolupar-se sota les directrius del nostre Josep Antoni Martí.

A més a més, caldria tenir en compte que el pare Martí va portar a terme la seva acció orientadora en un molt curt espai de temps, ja que sols va ésser mestre de capella del monestir durant nou anys i va morir a la prematura edat de quaranta-quatre. Martí s'havia format musicalment a Madrid (des d'on llavors era més fàcil seguir els nous corrents que donaven forma a l'estil rococó de l'època) i havia estat mestre de música al convent de la *Real Soledad*; i no va ésser fins quan ja havia depassat la trentena que va ingressar, com a monjo, a Montserrat. Segons el pare Gregori Estrada (al qual haig d'agrair moltes de les dades aquí consignades), «tenia après l'estil italianitzant a Madrid, probablement al costat de Nebra i potser del mateix Scarlatti. Va plasmar l'escola montserratina... Les característiques d'aquest segon cercle de *bel canto* a Montserrat són la propietat, profunditat i religiositat amb què s'utilitzaren elements que en altres llocs es van prodigar en músiques teatrals i fora del culte».

El «Magnificat» que aquests dies nadalencs donem en primera audició a Barcelona, és una típica i bona mostra de les citades característiques. Escrit per a vuit veus i acompanyament instrumental (en un i altre cas es combinen els episodis solístics i els *tutti*), les diverses frases del càntic de la Mare de Déu uneixen la severitat de les últimes conseqüències de la polifonia barroca amb el més decoratiu virtuosisme de les noves tendències arribades d'Itàlia i que havien d'informar tot el llenguatge musical europeu de l'època. El conjunt resultant d'aquesta síntesis té sorprenent unitat i una força i un vigor comparables a moltes partitures contemporànies seves que gaudeixen del més gran prestigi.

Són tantes les ganes que hom té de descobrir valors de categoria universal en la nostra música, que quasi en seria comprensible — en casos com el present — una exagerada estima, però si em recordo de l'èxit i ressò que ha tingut la gravació feta pel pare Ireneu Segarra i l'actual Escolania i Capella de Música de Montserrat (en la col·lecció «Musica Sacra» de la casa alemanya Schwann, distribuïda aquí per Discos Vergara, 769-TL) i el que va despertar la seva estrena a França (a la catedral de Cahors i dins del marc del Festival «Musique en Guyenne»), que vaig tenir l'honor de dirigir, em sembla que no pequem de *chauvinisme* quan afirmem que una obra com el «Magnificat» de Josep Antoni Martí ens permet de situar-nos amb el cap ben alt dins del nivell mitjà de la música europea divuitesca.

ORIOI MARTORELL

n. m. d.

La verge maria feia many manetes
ab son Fill diví,
que semblan de blanques y de boniques
flors de geranis.

Un dia d'aquexes many naves y homes
en lo blanc palmet
un pich m'ovira de sanda que ent vora
apar un clavel.

Ja li diu plorant perur de ma vida.
Fill men è que es axò?
Saquexa ma blanca quita l'ha ferida
mon angelico?

- Ab tres claus jugava de la fusterra,
m'han enganxat;
en mes many semblava que quicun volia
obrirshi forat. -

La verge berant plorant se desfega
de pena y dolor.

- Nos tres claus aquexos, li dega
clavament a l'cor! -

Ja la verge santa no fa many manetes
ab son Fill diví,
des que en many tan blanques y tan boniques
ha vist un rubí.

la cançó popular nadalenca

La Cançó popular de Nadal, molt nombrosa en els nostres països, pren un caire ben divers en cada regió. Totes les regions es dediquen a cantar l'alegria del Nadal, però, de quina manera més diversa en cada lloc! A França, per exemple, tenen unes lletres que, més que populars, semblen fetes d'autors que saben el que es porten entre mans; són lletres molt espirituals. A Bascònia, també, com a França, la lletra és meravellosa i la música té un ritme molt característic d'aquell país. A Castella, Extremadura i Andalusia, principalment, les lletres són plenes d'idees molt deslligades entre si i a voltes molt desgavellades, tot conservant una força melódica i rítmica extraordinària. Les nostres, les de Catalunya, participen d'una gran varietat d'estil: melangioses moltes d'elles, d'altres molt alegres (algunes quasi són xarones). Algunes Cançons de Nadal són d'una melodia sublim, com poques n'hi ha; vegeu el «Cant dels ocells», per exemple. Les lletres nostres són molt positives; ens demostren el clar origen, que és la pagesia catalana. En les nostres cançons se'ns parla de pastors i pastores, majors i rabadans, ocells (els més comuns entre nosaltres), animals i menjars de tota mena. Tot això va sortint en els nostres cants, però — fixem-nos-hi bé —, en cada un d'ells hi ha una ofrena al Bon Jesuït. En gran part de les cançons la Sagrada Família: el Noiet, la Verge i el Bon Josep (en la idea del poble és vell), són vertaders protagonistes.

Les nostres cançons no són fets separats com en altres regions, sinó que segueixen una història; la del Pessebre. Les famílies en les vetlles de l'hivern estaven al volt de la llar del foc i s'entretenien cantant i explicant-se rondalles,

els més grans als més xics. En temps de Nadal es feia pessebre (sant costum català i molt franciscà) i, llavors, al voltant d'aquest pessebre es cantaven cançons, algunes molt inspirades i altres improvisades, fruit de la inspiració del moment.

Aquesta és l'explicació del perquè surten tants personatges, i animals i coses i menjars (els típics torrons, neules, etc.). Però, el que és bonic perquè sí, és com segueixen l'evangeli i fins i tot els apòcrifs. Si examinem les nostres cançons nadalenques ens trobem que, en cada fet evangèlic, tenim no una, sinó moltes cançons que d'una forma popular, graciosa, ingènua, però verídica en el fons, ens narren els esdeveniments del Naixement.

Tal com ho deixa entreveure en J. Llongueres en el seu «Cançoner nadalenç» i seguint la seva idea, he escollit setze cançons (com se'n podrien escollir moltes més), les quals, juntes, fan un pessebre o un diorama pessebrístic.

Començant per l'Anunciació i acabant amb la fugida a Egipte, anem seguint, a través de les cançons, el dubte de Sant Josep, l'empadronament, el Naixement, l'anunci de l'àngel als pastors, el cant dels àngels, l'adoració dels pastors, els Reis Mags i la persecució d'Herodes. Naturalment, acabem amb el **Veniu a adorar**, invitació que l'última cançó ens fa a tots.

Com hem dit abans, els cants nostres semblen moltes vegades bastant materialistes; el que passa és que els objectes de què es servien i vivien els nostres avantpassats els feien ser-

vir per a cantar amb un gran sentit pràctic els fets tan espirituals del Senyor.

Analitzem algunes de les cançons. En la «Mare de Déu» (Anunciació), la Mare comença cantant una «nana» al Noi, com si somniés, car la part real del cant és l'anunci de l'àngel a la Verge que serà Mare. Diu la lletra: l'àngel hi va entrar, per la finestreta... Torna al final amb el somni que ja serà realitat, la cançó de bressol de la Mare.

En «Josep, busqueu-me posada», un bon espòs, crèdul i ingenu, pensa que trobaran entre la família lloc per a Maria, que està a punt de tenir el Noi. Les conseqüències del desencant familiar són un «estable».

En «Les dotze van tocant» podem imaginar i quasi veiem realment un pessebre construït per un artista dels que tanta admiració ens han causat, els pessebristes del nostre país: «Josep, a poc a poc, encén allí un gran foc...» «i el vell tremola...»

El «Cant dels ocells», que és en aquest cas una variant completament distinta del tan co-

negut, ens dóna una alegria de matí de Nadal, i els ocells, tots esgrimint el seu ofici, fan honor a llur condició tot trinant al Noiet.

En el «Rabadà jovenet» i la «Pastora» trobem dos personatges representatius que ofereixen la seva ajuda pel que calgui, amb dignitat de grans, però amb generositat de joves.

Tots coneixem el nostre Cant per excel·lència «El Noi de la Mare», per no haver-lo de descriure.

En «L'adoració dels Reis» el cant es torna una mena de felicitació a la Verge per haver tingut l'Infant; i els Reis es dediquen a tirar floretes i al·lèluies a la Verge, amb gràcia i alegria.

«Estant a la cambra» és un cant d'angoixa i d'escapada, amb miracles d'apòcrif.

Tots es presten a meditació i ens donen una alegria de Naixement. Coordinats, seguirem pas a pas tota la història evangèlica i acabarem cantant també, tots, el «Veni a adorar».

P. Robert de La Riba, Cap.

OBERT TOT EL DIA

- REPRODUCCIO DE PLANOLS
- FOTOCOPIES A L'INSTANT

IV Recull fotogràfic" LES GARRIGUES"

FOTOGRAFIA

BARCELONA - 2
Comtal, 26
Tels. 221 51 35

222 40 91

Boada

MÚSICA

Els millors discos per a aquestes festes!

HAENDEL - Aleluya del Mesías

BEETHOVEN - El Cielo glorifica tu eternidad

Cor de la Catedral de Berlín

Director: Karl Forster

EL POEMA DE NADAL

de Josep M.ª de Sagarra

CORAL SANT JORDI

Fum, fum, fum

El cant dels ocells

El Noi de la Mare

El desembre congelat

Director: Oriol Martorell

PETITS CANTORS DE VIENA

Cançons populars de Nadal

CORELLI

Concerto Grosso n.º 8

fatto per la Notte di Natale

Südwestdeutsche Kammerorchester

Director: F. Tilegant

J. S. BACH

Oratori de Nadal

Solistes, Cors de St. Guillaume i

Orquestra Municipal de Strasbourg

Director: Fritz Munch

POEMA DEL PESSEBRE

de Joan Alavedra (recitat per l'autor)

són una exclusiva de discos

vergara

EL MEU "PUNT FINAL"

Els amics Manuel Valls i Oriol Martorell en la GUIA MUSICAL número 9, han cregut posar «punt final» a una polèmica, sorgida d'uns temes per ells suscitats. Sens dubte, però, que amb aquest «punt final» no pretenen evitar que jo afegeixi unes paraules sobre els mateixos temes i a les mateixes planes. Que consti, però, que jo no em vull aprofitar de l'avantatge d'ésser el darrer. Per tant, consti que el meu punt final és relatiu i que la meua intenció (bo i respectant el criteri exposat en la nota de Redacció inclosa a la mateixa GUIA després dels articles dels meus amics) no és la de tapar la boca a ningú.

* * *

Deia el meu pare i mestre (el testimoni del qual és invocat algunes vegades per a servir d'avocat d'idees oposades) que en el fons de les discussions dels homes quasi no hi ha altra cosa que una diferència de sentiment (polèmica amb Manuel de Montoliu sobre el Cant Popular). Crec que en el nostre cas succeeix així mateix. Difícilment Valls, Martorell i jo ens convencerem mútuament en defensar els nostres punts de vista. Però en tota polèmica hi ha un altre element: el públic, gran o petit, que la segueix, i que moltes vegades, si no és especialitzat (això succeeix en tots els ordres) no té, és molt natural, noció clara de les coses; per tant, el deure nostre és donar-li amb tota honradesa i bona fe, els elements convenients perquè les pugui jutjar el més rectament possible, posant-li davant els ulls l'anvers i el revers de la medalla. Perquè sovint a casa nostra es dona el cas que en matèries artístiques certs medis publicitaris estan acaparats per servidors d'una mateixa tendència.

A MANUEL VALLS

En primer terme us dono les gràcies, amic, per les vostres últimes paraules, tan sinceres i cordials. Dieu que «hom voldria el millor pel que estima» i que vós estimeu «la meua obra». Aquesta frase jo me la faig meua: «Hom voldria el millor pel que estima i jo estimo l'Orfeo Català».

Per això en parlo, perquè l'estimo, i el conec tan íntimament, que tota la meua vida s'ha

desenvolupat, podríem dir, al seu redós. Conec, com ningú els seus batecs, les seves dificultats, les diverses circumstàncies que han emmotllat la seva existència, els seus triomfs, les seves glòries i, per què no dir-ho?, els seus martiris i les ingrituds de què ha estat objecte. Vegeu quin pes de responsabilitat em cau a sobre. Com podria negligir-lo?

Amic Valls: Com ja he apuntat, és evident que en música no tenim, vós i jo, exactes preferències; és cert també (i no és lloc aquí de demostrar-ho) que segurament no coneixeu completament les circumstàncies internes i externes en què es desenvolupa la vida de l'Orfeo Català. Això és un factor d'una importància extraordinària. No es pot matar tot el que és gras, ni es pot fer tot el que hom voldria. Hi ha mil factors que regulen la nostra vida i als quals havem de sotmetre'ns, ens plagui o no ens plagui, mentre no desapareguin. Però sempre hem d'anar amb compte que els remeis no siguin pitjors que la malaltia. I ara voldria manifestar:

1) Que celebri els aclariments que Valls em dona en el segon paràgraf del seu «punt final». Ja em semblava a mi que la intenció seva era una altra, però calia estar-ne segur. Ara els, diguem-ne, mancaments d'ordre artístic de l'Orfeo Català, segons ell mateix ja no són tants. Això em consola.

2) «Poulenc i Hindemith no han creat consciència de modernitat», diu el meu estimat amic. Pot ésser veritat o pot no ésser-ho. Això és qüestió de gustos i de sensibilitat. Parlant sincerament haig de dir que alguna obra d'algun dels autors que, segons Valls, han creat aquella consciència, em deixa tan tranquil, i estic segur que, si volem ésser sincers, fastigueja alguns que s'ho callen per tal de no semblar endarrerits.

3) Entre oir un intèrpret «anacrònic» (dono a aquesta paraula el significat que li atribueix Valls en la seva última intervenció) a l'estil de Kempf, i oir certes composicions dels més eminents serialistes, que escolto com qui sent ploure, prefereixo, i de bon tros, la primera cosa.

Ricard Viñas tampoc no era un executant que interpretés tots els gèneres pianístics. Especialment es dedicà als autors impressionistes. Si la memòria no em falla, Beethoven i Chopin eren quasi exclusos del seu reperto-

ri. Consti, però, que no hi tinc res a dir. És una prova de gran talent executar només aquelles obres i gèneres que hom consideri més apropiats a la seva sensibilitat i condicions.

4) Em consola també que l'Orfeó Català, segons el meu amic, sigui un cor molt menys limitat que el «Cor Bach», de Munich, encara que si haguéssim de seguir al peu de la lletra ço que prescriuen els nostres Estatuts fundacionals, la nostra entitat seria potser un cor encara més limitat que la famosa corporació alemanya.

5) No estarà de més tornar a fer constar que en parlar de composicions folklòriques del repertori de l'Orfeó, no les presentava com exclusivitat. Tal com s'expressa Manuel Valls, encara potser hi pot haver lloc a confusions.

6) D'acord que l'Orfeó no té en el seu repertori els autors que cita Manuel Valls, la incorporació dels quals ell estima més important que la de nous Motets del segle XVIII (suposo que es refereix als Motets de Bach que jo vaig citar). Aquesta importància, al meu entendre, depèn, en aquest cas, de l'aspecte sota el signe del qual es comparin.

7) La meua frase «Val més donar aquelles obres importants del nostre temps que, a part del seu valor, no han estat executades entre nosaltres», no és ni cap raó ni cap excusa: és simplement l'apreciació d'un matis. Estigui, però, segur l'amic Valls, que no tinc cap fòbia contra cap autor ni cap obra determinada, per avançada que sigui, mentre jo la cregui una obra **musical**. Per tant, no està en la meua intenció de renunciar-hi.

8) La «Missa Solemnis», de Beethoven, contràriament al que diu Manuel Valls, no ha estat repetidament executada a casa nostra ni per l'Orfeó Català ni per cap més entitat. Quan en l'any 1927 la interpretàrem per primera vegada (fou repetida l'any 1928) sota la direcció del nostre fundador, feia molts anys que no s'havia donat a la nostra ciutat (crec que l'enyorat mestre Joan Lamote fou el primer a dirigir-la). Immediatament, si la memòria no em falla, la donà l'admirable «Orfeón Pamplonés» amb el mestre Arbós i la «Sinfónica» madrilenya en un dels Palaus de Montjuïc. Després fins l'any 1962 en què la vaig dirigir jo, no s'havia donat ni una sola vegada entre nosaltres, essent repetida l'any següent per l'Orfeó Català en els concerts de l'Orquesta Nacional de Madrid. Aquesta obra cabdal no ha estat, doncs, una obra repetidament executada a Barcelona,

sinó tot el contrari. El «Requiem», de Verdi, tampoc no és una obra excessivament prodigada a la nostra ciutat. Si l'Orfeó la interpretà a Barcelona, uns cinc mesos després d'haver-la dirigida Mario Rossi amb el notabilíssim «Orfeón Donostiarra», fou per raons especialíssimes.

I ara, amic Valls, per acabar, estigueu segur una vegada més de la meua consideració i afecte.

A ORIOL MARTORELL

Sento molt la violència que us heu hagut de fer per respondre a les meves paraules. Repassant-les, trobo que aquella no és justificada. Estic acostumat a expressar amb claredat el meu pensament. Per tant, no em plau dir gris, perquè hom entengui negre, i en general fer frases per copsar el significat de les quals estiguem exposats a equivocs. En dir que les meves paraules no invitaven al diàleg, us equivoqueu.

Precisament són elles les que us han esperonat a continuar-lo, donant-li una major extensió. Només és llàstima que les coses hagin quedat en un punt mort, i hom no pugui extreure encara una conclusió clara del vostre pensament. No és, però, per culpa meua. Continueu essent molt hàbil i sabeu sortejar bé les dificultats, la qual cosa no vol dir que hi doneu veritables solucions. Consti que no està en el meu sentir aprofitar-me de l'unilateral «punt final». Això no vol dir, però, que encara el vostre text em suggereixi unes consideracions últimes que tinc el deure de fer.

1) M'hauria agradat conèixer o, millor dit, que enumeréssiu els detalls concrets d'ordre pràctic de la vostra «aplicació particular», després de «caducats» el criteris i actituds continguts en els «motlles» pertanyents especialment a la primera meitat del segle XX. (El pensament és essencialment vostre). En lloc d'això em doneu una llista d'autors i d'alguna obra que pertanyen a diversos gèneres, d'innombrables actuacions (diverses molt meritories i us en felicito), etc., sense però indicar ni raonar d'on procedeixen els «motlles» respectius. Per tant, aquesta simple enumeració poca llum pot portar a la resposta a la meua pregunta. Ara bé, sospito que els motlles de la segona meitat del segle XIX i primera del XX tenen moltes concommitàncies amb la vostra enumeració, sense voler escatir el valor intrínsec d'alguns factors. Hauria de dir diverses coses més referents a aquest punt, però no ho faig per no aprofir-

tar-me de la situació en què m'havau posat, en fer-me dir ara l'última paraula. Consti, però, que no defujo de fer-ho un dia.

2) Dieu en el text vostre últim, que no vau reu parlar de «rompre» ni de «trençar» res, i en tot cas «de sumar, d'enriquir, d'incorporar, modificar, evolucionar». És ara la primera vegada que ho manifesteu. Heu parlat en canvi d'«actituds i criteris caducats» i d'«imprescindibles motlles nous». Sóc jo qui he parlat d'evolució futura normal, «renovellament natural», «entroncament». Si no us heu expressat prou bé i veniu amb mi, aleshores coincidim, i ho celebren. El concepte de «renovació de les formes de la natura», de Lluís Millet, és essencialment el que jo he exposat, i que ara (ja era hora) sembla que recolliu.

3) Si us molesta la paraula «contrincant», la retiro gustosament, però em sembla que

li doneu un significat o intenció que no té, o què almenys jo no li he volgut donar. Des del moment que els nostres pensaments no coincideixen i surten a la llum, per mi ja som «contrincants».

4) Sento molt que el meu deure m'hagi portat a fer d'actor d'aquesta polèmica, molt desagradable per a mi.

Ara, per acabar, només desitjaria que els qui a la nostra terra ens dediquem a la direcció coral, fèssim cadascú la seva via pels camins que hom cregui més idonis, sense interferències mútues inoportunes que puguin sembrar suspicàcies entre nosaltres, altrament sempre amb bona harmonia i autèntica amistat.

LLUÍS MARIA MILLET

10 desembre 1966

*Per a les festes de Nadal
obsequieu les vostres amistats amb els
discs de l'Orfeó Català*

CANÇONS NADALENQUES

El desembre congelat -- Cançó de Nadal -- La túnica -- Romance de Navidad -- Bruc i galzeran -- El rústec villancet -- Enmig del bou i el gris pollí -- Jesús està escoltant -- Entre flors -- O Magnum Mysterium -- Alleluia.

Laetabundus -- Avui la neu i gebre -- Nit serena de Nadal -- A Betlem canten les glòries -- Les dotze van tocant -- Tunc que tan itunc -- Fum, fum, fum -- Sant Josep -- Campanetes de Nadal -- Jesuset -- El Noi de la Mare.

Podeu sol·licitar-los a l'Administració de l'Orfeó Català.

No pida un vermouth
 pida un MARTINI
 Percibirá entonces el sabor incomparable que
 le ofrece esta armoniosa mezcla
 de vinos de calidad y
 plantas aromáticas seleccionadas que,
 en el transcurso de varias generaciones
 ha afirmado su mundial prestigio.
 Pídale "On the rocks"

MARTINI

ORFEO CATALÀ

Director: Mtre. LLUIS M.ª MILLET

Subdirector: Mtre. J. Tomàs

Audicions 1035 - 1036

TRADICIONALS CONCERTS DE SANT ESTEVE I CAP D'ANY

PROGRAMA

I

Jesuset	LL. MILLET
Oïdà,	ROMEU
El tunc que tan tunc (popular catalana)	TOMÀS
La túnica	LL. MILLET
Nit serena de Nadal	TOMÀS
El pardal (popular catalana)	PÉREZ MOYA
La Nit de Nadal (popular catalana)	TOMÀS
El cant dels ocells (popular catalana)	LL. MILLET
Fum, fum (cançó en forma de sardana)	TOMÀS
El Noi de la Mare (glossa de la cançó popular)	NICOLAU

II

Tres bressols de l'Infant Jesús	J. COMELLAS
El sol brilla - La visita dels Reis - Bressol i aire anglès	
Nit nadalenca (1. ^a audició)	J. M. PLA
Jesús està escoltant (espiritual negre)	DAWSON
Enmig del bou i el gris polli (popular francesa)	P. DONOSTIA
L'Estel	PAU CASALS
Glòria a Déu (coral final)	
de l'Oratori «El Pessebre» 1. ^a audició a Barcelona	
Ave Maria	JOSQUIN DE PRES
Serà el pastor amant de la ramada	HAENDEL
Al·luia	
de l'Oratori «El Messias»	

Soprano solista: Sònia Albadalejo

Acompanyaments a l'orgue i al piano:

Mtre. J. M. ROMA

Direcció:

Mtre. LLUIS M.ª MILLET

Sant Esteve, dilluns, 26 desembre 1966, 6.15 tarda

Cap d'Any, diumenge, 1 gener 1967, 6.15 tarda

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

ORFEO CATALÀ

- El dia 7 de desembre fou celebrada una missa a l'església de Santa Maria del Mar, de Barcelona, en sufragi de l'ànima del mestre Lluís Millet i Pagès, fundador i primer director de l'Orfeo Català. I el motiu n'era el vint-i-cinquè aniversari de la seva mort (7 desembre 1941). La memòria de l'inoblidable Lluís Millet és encara viva al nostre país, principalment als nuclis i poblacions on més havia arrelat la seva obra: la divulgació, pel cant coral, de la cançó popular catalana. En aquest acte litúrgic l'Orfeo Català cantà la missa gregoriana de difunts per a la qual el mestre Millet — un dels homes que difongué més el gregorià al nostre país — sentia una gran predilecció. En acabar la missa, els cantaires interpretaren el motet **In paradisum**, de Lluís M. Millet, actual director de l'Orfeo, compost en memòria del seu pare arran de la seva mort.
- També serà celebrada una missa d'aniversari en memòria del qui fou director de l'Orfeo Català i gran col·laborador del mestre Millet, Francesc Pujol. Aquesta missa tindrà lloc, com en anys anteriors, a l'església del Foment de Pietat Catalana (carrer Duran i Bas), el diumenge dia 18 de desembre, a les 11 del matí.
- Com cada any, l'Orfeo prepara també els tradicionals concerts de Sant Esteve i de Cap d'Any, dedicats pràcticament a la cançó nadalenca. Aquests concerts, com hem dit altra vegada, susciten sempre el goig propi d'aquestes diades i són esperats pels socis i amics amb veritable fervor. No cal dir que aquestes audicions són les més tradicionals de l'entitat. El primer concert de Sant Esteve tingué lloc l'any 1913. Des d'aleshores s'ha mantingut, pràcticament sense interrupció, viu fins ara. Al llarg de tants anys són moltes les estrenes i obres en primera audició donades en aquesta diada, no solament d'autors catalans, sinó d'arreu del món, on la cançó nadalenca és sempre motiu de retrobament i missatge de pau.
- Enguany, en el concert de Sant Esteve serà donada en primera audició l'obra de Josep Maria Pla: **Nit nadalenca**. També per primera vegada a Barcelona, l'Orfeo donarà dos fragments de l'oratori **El Pessebre**, de Pau Casals, obra que, com és sabut, l'Orfeo Català donà per primera vegada a Europa (Assis, 1962) i que després l'ha donat en diverses audicions a l'estranger sempre sota la direcció del seu autor. Pau Casals ha autoritzat l'Orfeo i el seu director, mestre Millet, per tal que en pogués donar dos fragments (**L'Estel** i el cor final **Glòria a Déu**). A la pàgina següent reproduïm la carta autògrafa de Pau Casals adreçada recentment al mestre Lluís M. Millet.
- Seguint el cicle de conferències sobre la música a Barcelona i la vida de l'Orfeo Català, han parlat darrerament Miquel Saperas (sobre Enric Morera) i Sebastià Benet (sobre Lamote de Grignon). Durant el mes de gener tindran lloc les següents conferències: Gregori Sunyol, el cant gregorià a Catalunya, per Gregori Estrada (dia 13); Juli Garreta, el gran músic intuïtiu, per Jaume Marill (dia 20) i el P. Donòstia, compositor d'obres catalanes, per Manuel Valls (dia 27).

Pau Casals
Isla Verde H. 2 - H. 3
Santurce, Puerto Rico

22 Nov. 1966

Estimat amic Millet -

Rebo periòdics de Barcelona
amb els articles sobre la cele-
bració del 75 aniversari de la
fundació del Orfeó Català al
qual jo m'adecixo de tot cor.

Jo recordo molt el seu gran
i l'Amadeu Vives, Tots dos eren
meus. Ells foren els inspirats i
jo sempre dic que Montserrat i
l'Orfeó Català són les dues co-
lunnes espirituals de Catalunya.

Estic content i agraït de la
seua cança.

L'Estel: pot sonar bé amb
piano i si permessin en fer també
el Gloria, l'òrgan es tot indicat.

A vostè i a tot l'Orfeó les
meues abraçades i felicitat Nadal
seu amic

- Pau Casals

Teresa Berganza

El domingo día 15 de enero, por la tarde, el Patronato Pro Música de Barcelona presenta por primera vez en Barcelona a la extraordinaria mezzo-soprano española Teresa Berganza, considerada actualmente como uno de los más importantes valores de la lírica mundial. Los públicos de todo el mundo la han aclamado con igual entusiasmo en los escenarios de ópera y en las salas de conciertos. Su presentación en Barcelona se efectuará con el mismo programa que se había anunciado en la anterior temporada.

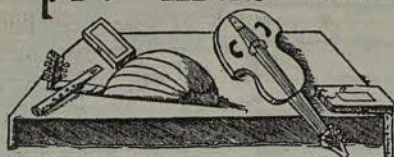
Una figura destacada, dentro de la constelación de las actuales cantantes españolas de fama universal irrefutable, sólo comparable a la de nuestra Victoria de los Angeles. Sobresale en todos los géneros del canto. Es tan gran artista sobre la escena como en el estrado del recital. Sorprende tanto por la calidad de la voz, la ciencia del canto y el arte de la acción, como por la amplitud de su talento y la flexibilidad inteligente con que sabe adoptar la actitud del cantante en cada uno de los géneros. Flexibilidad nada corriente por cuanto por la misma dificultad de los estudios, cuando se quieren alcanzar los puestos de primera categoría en el arte lírico, hay una marcada tendencia hacia la especialización. Cosa que hace aún más admirable la vastidad de posibilidades en los cantantes que saben escapar a toda limitación de talentos.

Teresa Berganza posee el arte de la dicción musical y de la perfección de estilo, así como el gran conocimiento de los textos más diversos y su manera de ser traducidos en el lenguaje de la música.

Tanto si canta una aria de la antigua escuela napolitana, o una bella y sólida melodía de Haendel, o una aria de un romántico italiano del XIX, de melodismo exuberante y delicado. Igual como nos dice las Canciones infantiles de Moussorgsky, imitando el acento de los niños cuando hablan y la música misteriosa que se esconde tras el verbo infantil y poético. O bien las lindas y hábilmente caracterizadas «Cinco canciones negras» de X. Montsalvatge, o las «Siete Canciones populares españolas» de Falla, llenas de una suave gravedad española, Teresa Berganza nos da la impresión de que ella ha nacido expresamente para cantar «aquello». Es una artista universal que canta como si fuese una especialista de lo que está cantando en aquel momento en que la escuchamos.

Recientemente, Teresa Berganza ha obtenido extraordinarios éxitos en Norteamérica. En el Rogers Auditorium del Museo Metropolitano ha dado su ya tradicional concierto neoyorguino, que este año se repetirá en febrero con su actuación en la sala de la Filarmónica, del Lincoln Center. Noticias de Nueva York, allegadas a círculos españoles, comentan la importancia de estos conciertos y la extrañeza de que una artista de esta categoría no actúe con más frecuencia en España. Su ausencia del Liceo es bien notoria. Esto hace más interesante el anuncio de este único recital en Barcelona, organizado por el Patronato Pro Música, que tiene el honor de presentar en nuestra ciudad a una artista de tanta valía.

pro musica

PATRONATO
PRO MUSICA
DE BARCELONA

Excepcional recital

Presentación de la extraordinaria cantante

Teresa Berganza

Al piano: Félix Lavilla

PROGRAMA

I

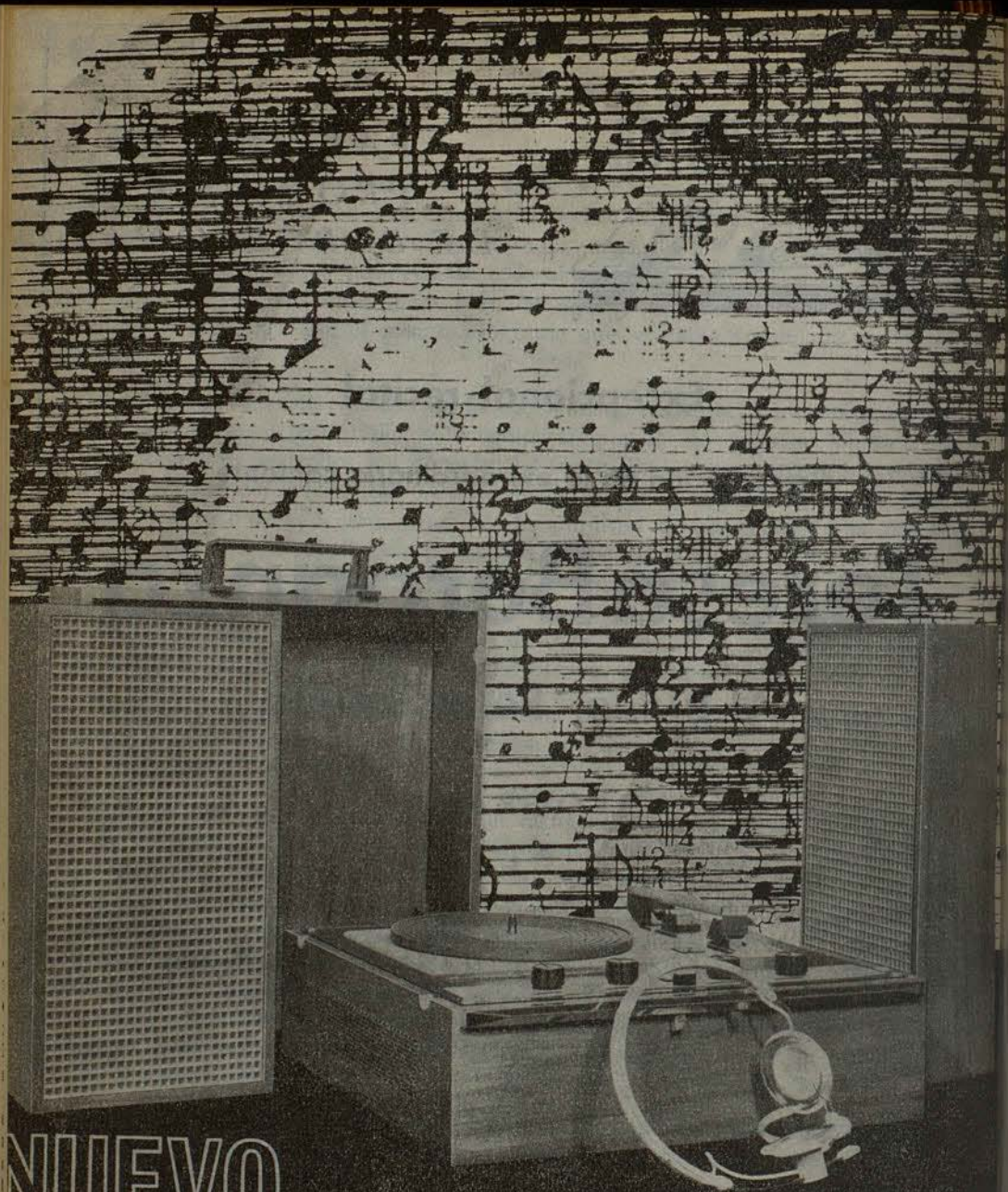
A. SCARLATTI	Se delitto à l'adorarti
PERGOLESI	Confusa, smarrita
HAENDEL	Lascia ch'io pianga (Rinaldo)
DONIZETTI	La Zíngara
MOUSSORGSKY	Canciones infantiles

II

X. MONTSALVATGE	Cinco canciones negras
FALLA	Siete canciones populares españolas

Domingo, 15 enero 1967, 6.30 tarde

PALACIO DE LA MUSICA

NUEVO Perpetuum Ebner

E-360 ESTEREO LUXE

Controlador Intimo (Loudness)
Salida auriculares Hi-Fi
Entrada-Salida Magnetofón

PF

TARDES Y VELADAS MUSICALES.

La organización «Tardes Musicales» que celebra sus conciertos en el Colegio de Abogados de nuestra ciudad, representa una contribución al mantenimiento de la actividad artística ciudadana, que sería muy triste ver extinguir, ya que no existe en Barcelona ninguna otra asociación que se dedique exclusivamente a facilitar el conocimiento del actual panorama internacional en la faceta de la música de cámara. Por este motivo «Tardes musicales», a pesar de los contratiempos y problemas con que tiene que salir al paso, piensa proseguir en su incansable labor y a este fin tiene anunciados una serie de conciertos a celebrar en próximas fechas. El día 21 de diciembre la Asociación ofrecerá un recital del Cuarteto de la Filarmónica Checa. En enero se prevén tres recitales: «Capella Clàssica Polifònica del F.A.D.», el guitarrista Jovan Jovicic y el Trío de cuerda de Karlsruhe. Los actos del mes de febrero corresponderán al pianista, ya conocido en la entidad, Jurica Murai, y al dúo de piano y violín Margit Spirk-Bruno Mezzena. En los meses sucesivos hasta mayo, están previstos recitales del Cuarteto Moraviano, la soprano de color Anette Meriwat, el Novak Quartett, el flautista Alain Marion, acompañado por clavicémbalo, el grupo de cámara griego Armonia Ainain y finalmente la Orquesta de Cámara de Skopje.

FILMS MUSICALS. — El crítico cinematográfico y musical, Josep Palau, escribe en «Destino» (10-XII-1966): «No-

ticia que habrá de colmar de alegría a los filarmónicos barceloneses. Estos, habrán de sentir el mayor interés, esperamos, por conocer los films que Paul Czinner rodó en Salzburgo y en los que se reproducen textualmente «Don Juan» de Mozart y «El caballero de la rosa» de Strauss. Aunque, hoy, el tema va a ser muy musical y poco cinematográfico, no podíamos dejar de citar aquí, antes que todo, un nombre, el de Paul Czinner, asociado a los mejores años de la cinematografía alemana en su rama vienesa. Últimamente, convertido en productor, llevó a cabo esta tarea consistente en transcribir fielmente a la pantalla dos representaciones de ópera realmente fuera de serie, tanto por el valor de las partituras, como por la calidad suprema de los intérpretes. Gracias a una distribuidora local ambas cintas se encuentran en Barcelona.

En Barcelona ya se habían visto transcripciones cinematográficas de «Aida», «Madame Butterfly» y «Tosca», pero los films que ahora mencionamos representan una empresa de mayor envergadura. Proceden de los célebres festivales de Salzburgo y por lo que se refiere a «Don Juan» asume un valor histórico e intrínseco de máximo calibre, por cuanto se trata de la versión de Furtwangler. Con su muerte se extinguió su arte incomparable, mas he aquí que ahora la cinta cinematográfica nos restituye su visión personal de Mozart. Consideramos ocioso por nuestra parte entrar ahora y aquí en elogios y pormenores con respecto a este mago de la batuta, cuya autoridad y com-

petencia se impusieron siempre a la consideración y admiración del mundo musical. El campo de sus actividades fue inmenso, pero no está de más recordar que en este campo Mozart ocupaba el puesto que le correspondía. Y consideramos que para el filarmónico pocas experiencias pueden resultarle más atrayentes, más estimulantes, como la que representa poder asistir hoy a «Don Juan» de Mozart tal y como pudo verse y oírse en Salzburgo cuando Furtwangler era allí uno de los protagonistas del Festival.

En cuanto a «El caballero de la rosa» es la versión de Herbert von Karajan. Tanto es la popularidad que ha adquirido este director, que su nombre ha de bastarles a todos cuantos nos leen para que puedan aquilatar el interés de esa cinta, que registra una versión modélica de la más difundida de las óperas de Ricardo Strauss. En cuanto a los intérpretes, huelga decir, que, tratándose de los festivales de Salzburgo, representan el resultado de una selección rigurosísima. No pudiendo extendernos en más detalles, que podrán conocer en su día, en cuanto puedan exhibirse estas cintas, nos limitaremos a decirles que en los repartos se leen los nombres de Elisabeth Schwarzkopf, Lisa Della Casa y Anton Dermota. Precisamente, la Schwarzkopf se encuentra ahora en Barcelona para interpretar en el Liceo el papel de Mariscala de «El caballero de la rosa». Han empezado ya las primeras gestiones para que sea una auténtica realidad la presentación de estas películas al público musical barcelonés. Si son vencidas todas las dificultades, principalmente económicas, estos films se presentarán en el Palau de la Música.

nuestra ciudad, siguen su fructífera labor cultural en las distintas manifestaciones artísticas. He aquí las actividades musicales anunciadas para el presente mes de diciembre en los distintos Institutos. *Instituto Francés de Barcelona*: Tiene anunciado para el próximo día 21, un recital de canto a cargo de Chanterelle y Lanza del Vasto, que consistirá en la ejecución de obras trobadorescas y canto gregoriano. *Instituto Italiano de Cultura*: El pasado martes, día 13, ofreció un concierto en la Casa del Médico a cargo de la notable mezzo-soprano Anna Ricci, acompañada al piano por Angel Soler, en cuya primera parte se ofrecieron obras de Antonio Caldara, Benedetto Marcello, Alessandro Scarlatti, Giovanni Martini y Giangiacomo Carissimi. La segunda parte, estaba integrada por cinco lieder de Richard Wagner, una obra de Ludwig van Beethoven y otra de Luigi Dallapiccola. *Instituto Alemán de Cultura*: El pasado día 3 del corriente, ofreció en la Biblioteca Central una audición de las Sonatas de J. S. Bach núm. 2 en la mayor y en mi bemol mayor, núm. 1 en si menor, núm. 3 en mi mayor, núm. 6 en mi mayor y sonata en la menor, a cargo del violinista Xavier Turull, Angel Soler, clavicémbalo, Salvador Gratacós, flauta y Josep Trotta, violoncelo. Y el día 7 del actual, otra audición igualmente de sonatas de J. S. Bach, la núm. 4 en do menor, núm. 4 en do mayor, núm. 5 en fa menor, núm. 6 en sol mayor y Ofrenda musical, a cargo de los mismos solistas del concierto anterior. *Instituto de Estudios Norteamericanos*: El día 12 de los corrientes, se celebró en el Salón Teatro de este Instituto un recital a cargo del barítono Raimundo Torres, acompañado al piano por Jorge Giró. Figuraban en el programa obras de Brahms, Schumann, Schubert, Loewe, Foster, Wolf y Strauss.

MUSICA EN LOS INSTITUTOS. —
Los Institutos extranjeros radicados en

Para estas Fiestas y para siempre

Manhattan

ofrece 100.000 discos

MUSICA NAVIDEÑA

MUSICA CLASICA

MUSICA DE JAZZ

MUSICA MODERNA

en grabaciones
estereofónicas
y monaurales

UNICO ESTABLECIMIENTO CON EXISTENCIA PERMANENTE DE TODOS LOS DISCOS EDITADOS

Listas de boda

Manhattan

Avenida Generalísimo Franco, 490 (esq. Balmes) - Teléfono 217 8718

Sección especializada en ENVIO DE DISCOS AL EXTRANJERO.
Organización CHEQUE-DISCO para obsequios muy selectos.

concursos y festivales

■ **AREZZO.** — En la ciudad italiana de Arezzo tendrá lugar, del 23 al 27 de agosto del próximo año 1967, el XV Concurso Polifónico Internacional **Guido d'Arezzo**, que organiza la Asociación de Amigos de la Música de aquella ciudad. El Concurso del año 1967 se dedicará especialmente al IV Centenario del nacimiento de Claudio Monteverdi, y constará de cuatro categorías. En la primera categoría se incluirán los Coros mixtos de no más de 40 voces ni menos de 24. La segunda categoría, para coros masculinos de no más de 30 voces ni menos de 15. La tercera categoría está destinada a coros femeninos de no más de 30 voces ni menos de 15. La cuarta categoría se reserva a coros mixtos, masculinos o femeninos de no más de 40 voces ni menos de 15. También existe la prueba facultativa para canto gregoriano. Las inscripciones para tomar parte en este concurso se recibirán improrrogablemente hasta el día 15 de abril de 1967, a XV Concurso Polifónico Internacional Guido d'Arezzo. Piazza Grande, 6. Arezzo. (Italia).

■ **BUCAREST.** — Del 5 al 20 de septiembre del próximo año 1967 tendrá lugar en Bucarest el IV Concurso y Festival Internacional **George Enescu**, para violín, piano y canto. Podrán tomar parte en el mismo los artistas que hayan cumplido la edad de 33 años antes del 31 de diciembre de 1967; la inscripción al concurso finalizará el día 1.º de mayo del mismo año. El jurado estará compuesto por personalidades de distintos países, y los premios consistirán en medallas, diplomas y en metálico desde 5.000 a 25.000 leis. Para información, dirigirse a: Secretariado en Bucarest, 1, Stirbei Voda Street, República Socialista de Rumania.

■ **MILAN.** — En el Palazzo dell'Arte, sito en el Parque de la ciudad de Milán,

ha tenido lugar del 7 al 18 de diciembre el Primer Salón Internacional de la Música. Este acontecimiento, consagrado íntegramente a la música en sus distintos aspectos, ha convertido a la capital de Lombardía en el centro del máximo interés de todos cuantos son amantes de este arte. El Salón Internacional de Música se dividió en dos secciones, en una de las cuales se albergaba una exposición retrospectiva de instrumentos musicales y música, procedentes de museos, archivos, colecciones y fábricas de instrumentos. La otra sección se destinó a la exposición de instrumentos musicales, aparatos para la difusión y reproducción de la música, y productos auxiliares, discos, instrumentos discográficos, libros y publicaciones, ediciones musicales, etc.

Durante la celebración del Salón tuvieron lugar asimismo una serie de representaciones musicales, tales como óperas, audiciones de música sacra, de cámara y ligera, conjuntos artísticos, etcétera, para todo lo cual se ha contado con la colaboración de más de treinta países.

■ **ORENSE.** — Al término del IX Concurso Internacional de Música de Compostela se celebró el Concurso Internacional de Piano, VII en orden. El primer premio intitulado «Enrique Granados» fue declarado desierto, como asimismo el segundo premio. El tercer premio fue adjudicado al pianista español Mario Monreal, siendo asimismo clasificadas la pianista brasileña Eda Fiore, a quien se concedió un primer accésit, y la pianista argentina Susana Mugas de Rocco, a quien fue adjudicado un diploma.

■ **POSITANO.** — Como cada año ha tenido lugar en la población italiana de Positano el curso Beethoven que

dirige el gran pianista Wilhelm Kempff. Con este curso, el famoso pianista se propone transmitir a los alumnos inscritos su punto de vista sobre la interpretación que debe darse a la obra del gran compositor. Los alumnos de este curso de especialización, para poder tomar parte en el mismo, deben llevar preparadas un determinado número de obras, las cuales son analizadas e interpretadas al piano, mientras Kempff comenta y corrige las distintas interpretaciones realizadas por los alumnos. Han asistido a la novena convocatoria de este curso Beethoven, un total de nueve pianistas, entre los cuales se cuenta nuestro compatriota Miquel Farré. Este joven pianista obtuvo hace un año una beca de la Fundación Juan March, que le ha permitido estudiar unos meses en Bruselas y asistir a este curso de Kempff, en Positano.

■ **NUEVA YORK.** — El Concurso Internacional Dimitri Mitropoulos para Directores de Orquesta se celebrará en Nueva York del 9 al 23 de enero de 1967. Los cuatro primeros ganadores recibirán un premio de 5.000 dólares cada uno. Para informes, dirigirse al Secretariado Dimitri Mitropoulos, International Music Competition, 130 East 59 th. Street. New York. New York 10022.

■ **BRASIL.** — Dentro del VIII Concurso Internacional de Piano que tendrá lugar en el Brasil organizado por la pianista Magda Tagliaferro, ha sido concedido por el Ministerio de Asuntos Exteriores de aquella nación un premio especial de 1.000 dólares destinado al intérprete, de cualquier nacionalidad, que mejor interprete obras de los compositores brasileños Heitor Villa-Lobos y Camargo Guarnieri.

■ **HOLANDA.** — El Festival de Holanda 1966 se ha destacado por el estreno sensacional de la ópera El Laberinto, del joven compositor holandés, de treinta y cinco años, Peter Schat. Como Maurice Béjart en la mayor parte de sus creaciones, ha querido Schat hacer un espectáculo completo, total, recurriendo al tea-

tro hablado, el canto, la danza, el cine, la música instrumental y la electrónica, presentando varias historias paralelamente, como en circos de tres y cuatro pistas.

■ **FESTIVALES MUSICALES EUROPEOS.** — En la reunión anual, celebrada en Praga, la asamblea general de la Asociación de Festivales Musicales Europeos acordó admitir a los de Israel y Osaka (Japón) como miembros no europeos, en el sentido geográfico del término, pero difusores constantes y asimiladores de la música y la cultura europea.

Tal ampliación del campo de actividad de la Asociación de Festivales posee un valor singular, ya que contribuirá a la aproximación de los pueblos en el dominio de la cultura por una manifestación común de la música europea en su unidad fundamental y en la riqueza de sus diversidades regionales.

■ **II FESTIVAL DE MÚSICA DE AMÉRICA Y ESPAÑA.** — El Departamento de Estado Norteamericano subvencionará a la Orquesta Sinfónica Nacional de Washington para que ofrezca tres conciertos en el II Festival de Música de América y España, así como al cuarteto Claremont, de la división de Música de la organización de Estados Americanos, entidad que ha encargado obras para su estreno mundial en el Festival de Madrid a diversas fundaciones y a los compositores Krieg, de Brasil; Campos Parsi, de Puerto Rico; Castellanos, de Venezuela; y Halffter (don Cristóbal) de España. Por otra parte, E.S.S.O. Española ha realizado un encargo al compositor español Narciso Bonet, mientras que don Eduardo Barreiros financiará una composición especial a una de las figuras más destacadas de la música contemporánea residente en países americanos.

Este II Festival de Música de América y España, contará con la presencia de prestigiosas agrupaciones musicales de España y proyecta, además, la inclusión de descolantes grupos de cámara e intérpretes, tanto españoles como iberoamericanos, en los programas que se desarrollarán en la quincena comprendida entre los días 14 al 28 de octubre de 1967.

HOT CLUB DE BARCELONA

presenta una extraordinària
producció de

NORMMAN GRANZ

ELLA FITZGERALD

i el TRIO de
JIMMY JONES

Tarda, a les 7 - Nit, a les 11

Dimecres, dia 15 de febrer de 1967

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Joan Arnau

Festes de Nadal... Diades assenyalades... S'obliden els fets dolents i es recorden els bons... Cal que es faci patent el nostre record envers una persona amiga, o una altra a la qual agraïm quelcom d'important. Llavors ve el moment de pensar què serà el més escaient per a demostrar els nostres sentiments. I, després de molt o de poc barrinar, anem al disc. Un disc pot ésser una cosa tan personal, tan a la mida d'aquell a qui va dirigit, que per poc que hi pensem, trobarem de seguida què és el que més li escau.

Joan Arnau, crític musical de Tele-Expres i un veritable **home del disc**, per la seva funció de director musical en una de les firmes discogràfiques més importants, ens en dirà unes quantes coses, d'aquest personatge de totsemp, i molt més d'aquestes diades: el DISC.

— Què és el disc?

— És un dels principals mitjans de difusió de la música en tots els gèneres. I una solució, diguem-ne domèstica de l'obsequi. En aquests dies se'n venen moltíssims.

— De quina mena?

— De tots els estils, de les obres més variades... Surten de racons on jauen dormint mesos i mesos, moltes vegades, obres impensades, de les quals ja no ens recordàvem. I, naturalment, el disc tradicional, el que ens parla en totes les llengües, de pastors i d'ovelles, de muntanyes nevades i de planúries cobertes de llum d'estrelles, de l'Infant...

— De quan ençà ha trobat el disc tanta difusió?

— En el moment de llançar el microsollc al mercat, indubtablement. I és possible que molt aviat l'estereofonia el desbanchi. És aviat encara... No hi ha pas massa aparells per a reproduir-los amb perfecció; però estic segur que no es trigarà gaire a donar-me la raó.

— No hi ha perill per a les audicions en directe?

— Ara parla el crític. El disc no aconseguirà mai l'emoció de la música viva.

— Parlant de música viva: ¿augmenta la venda de discs d'un intèrpret determinat, després d'una actuació personal, naturalment?

— Ben cert que sí. Però això és un cercle sense fi. El gran afeccionat va a sentir l'intèrpret, en una actuació personal, perquè en té notícies discogràfiques en la majoria de vegades i potser n'és ja admirador a través de les gravacions. El gran públic, potser, compra les obres gravades per l'intèrpret, després d'haver-lo sentit i admirat, conduït per la propaganda visual.

— ¿Qui compra més discs, el jovent o bé la gent gran?

— El jovent. Resultat: gran preponderància de la música lleugera.

— ¿Compren els discs demanant coses concretes o no?

— Generalment, concreten una cançó determinada, sense que els interessin les altres que formen el conjunt. En altres ocasions, demanen quelcom que interpreti X. És l'intèrpret en abstracte, el que els interessa...

— Els que ja no som tan joves, recordem gravacions fetes en discs de tècnica actual, amb veus o instruments d'intèrprets ja absents d'entre nosaltres; les recordem i les apreciem. Aquella **Marina** cantada per Marc Redondo, Mercè Capsir, Hipòlit Làzaro... Fer el mateix amb altres obres, no és possible?

— Sí, salvant les imperfeccions que, malgrat la feina de laboratori, sempre hi trasllueixen. Però és treball que representa un esforç enorme, que presenta més fets en contra que a favor, en el qual cal analitzar els resultats de tota mena, sense excloure'n els econòmics... Això suposa el fet que, molt de tard en tard, puguem sentir obres que representen un moment que difícilment tornarà a ésser.

JOAN ARNAU ens ha acabat de convèncer. Teniem gran confiança en el disc. Per moltes raons d'apreciació personal. Ara, però, ens permetem de recomanar la idea a tots: un disc, sempre que estigui ben pensat, arribarà on no arriben moltes altres coses, tot i ésser, potser, més positives.

M. T. GIMÉNEZ

Peletería

Solsona Romañá, S. A.

PLAZA CATALUÑA, 9, PRAL.

TELS. 221 24 37 y 231 55 40

BARCELONA

Alfombras

VDA. DE
JOSÉ LLEDÓ MAS
P. URQUINAONA, 4-T. 2212565

"Enric Morera. Per la biografia d'un gran impulsu"

El dia 9 de desembre, a la Sala d'assaigs de l'Orfeó Català i com a continuació del Cicle dedicat als grans músics que d'alguna manera han tingut relació amb l'Orfeó Català a través de la seva llarga història, el secretari de l'Entitat, senyor Miquel Saperas, va parlar d'Enric Morera, desenrotllant, com ja anunciava el subtítol, la biografia d'un gran impulsu. El conferenciant adverteix de primer antuvi que la seva intenció és de limitar-se a descriure biogràficament el gran músic, sense entrar a considerar la seva obra musical.

Enric Morera neix a Barcelona l'any 1865. El seu pare, que és fuster i músic d'afició, és el seu primer mestre. Morera estudia piano i violí i quasi un nen encara, actua en cafès i teatres. Aquesta activitat queda, però, trencada amb la marxa de la família a Còrdova (Argentina), on Morera prossegueix amb les seves aficions i es dona a conèixer per aquelles terres amb recitals de cant per les esglésies, tot acompanyant-se ell mateix a l'harmonium. Fa vida semisalvatge, corrent de poble en poble, convivint enmig dels indígenes, dels quals aprèn cançons populars. Quan ja té setze anys la família Morera retorna a Barcelona, on ell continua els estudis de piano, violí i harmonia. Actua, com la majoria dels músics del seu temps, en balls, teatres i cafès. Als vint anys se'n va a Brussel·les per tal de seguir estudis al Conservatori de la capital belga. Cinc anys més tard torna a Barcelona amb el desig de donar a conèixer les noves tècniques musicals apreses. Fa amistat amb Rusiñol, Casas, Verdaguer, Vives, Millet, etc. Veiem al llarg de la dissertació com la vida de Morera està composta de lluites i grans fracassos, com a conseqüència principal del seu temperament excessivament impulsu i dels malentesos entre els que l'envolten. L'Associació Musical, la Societat Catalana de Concerts i el Teatre Novetats li estrenen diverses obres simfòniques. Funda l'Orfeó Catalunya Nova, del qual serà director molts anys. Mentrestant compon i harmonitza cançons populars que interpreten tots els orfeons de Catalunya. Sota l'impuls del seu temperament inquiet deixa altra vegada Barcelona i s'estableix a Madrid per tal d'aconseguir noves estrenes: **La cançó del naufragi** i **La Devoció a la Cruz**. Dos anys després retorna a Barcelona per estrenar **Emporium** al Teatre del Liceu. Comença a escriure sardanes que tot seguit es fan populars. Altre viatge a Amèrica. Fracàs definitiu i retorn a Barcelona. Les nostres autoritats li fan una excel·lent acollida. És nomenat subdirector de l'Escola Municipal de Música. Funda un nou Teatre Líric Català, que ha d'acabar també amb el més rotund fracàs, on estrena **Don Joan de Serrallonga**.

L'any 1942, Enric Morera moria a Barcelona deixant escrites més de 800 obres entre sardanes, llieders, teatre, simfonies, cançons, etc. Aquesta és una breu síntesi de la completa i densa biografia que va oferir el senyor Miquel Saperas, en el transcurs de la qual hom pogué comprendre el temperament fort i valent del músic que roman entre nosaltres com un dels homes més populars i estimats de la nostra terra.

EL MEU LLIBRE DE L'ORFEÓ CATALÀ

de Miquel Saperas

Pròleg per Fèlix Millet

Una visió íntima i humana dels homes i de la
història de l'Orfeó Català

Demaneu-lo a Orfeó Català - A. Vives, 1 - Barcelona

ORFEÓ CATALÀ

Cicle de conferències amb motiu del 75^è aniversari

Els divendres de l'Orfeó Català

A les 8 del vespre

La música a Barcelona i la vida de l'Orfeó Català

PRÒXIMES CONFERÈNCIES

- 13 gener: **Gregori Sunyol. El cant gregorià a Catalunya,**
per Gregori Estrada.
- 20 gener: **Juli Garreta, el gran músic intuïtiu,**
per Jaume Marill.
- 27 gener: **El P. Donòstia, compositor d'obres catalanes,**
per Manuel Valls.

D'imminent aparició a la Biblioteca Selecta

JOAN ALAVEDRA

POEMA DEL PESSEBRE

Seguit de l'apassionant Anecdolari de
les audicions de l'Oratori

EL PESSEBRE

L'obra catalana més difosa pel món, amb la música de
PAU CASALS

Edició il·lustrada amb dibuixos i fotografies

Distribucions Catalònia (Casa del Libro)

los conciertos

LES NADALES EN EL MÓN. — Uno de los primeros conciertos de tema navideño es el que con una continuidad inquebrantable lleva a término el maestro Ángel Colomer y del Romero. Este año presentará la XV versión de «Los Villancicos a través del mundo», interpretados por varios orfeones y agrupaciones corales infantiles, conjuntos instrumentales infantiles, Agrupación instrumental de cámara y solistas, todos bajo su propia dirección. El programa abarca obras castellanas, andaluzas, catalanas, populares alemanas, polonesas, francesas, americanas, etc., dando así una magnífica visión de los cantos típicos de Navidad.

ORFEÓ CATALÀ. — Las audiciones 1.035 y 1.036 del Orfeó Català corresponden a los tradicionales conciertos de Sant Esteve y de Cap d'Any, que como siempre despiertan la máxima atención de estas fiestas. Bajo la dirección del maestro Lluís Maria Millet será interpretado un programa con obras de Romeu, Tomàs, Lluís Millet, Pérez Moya, Nicolau, J. Comellas, J. M. Pla, Dawson, P. Donostia, Casals, Joaquín de Pres y Haendel. Destacan la primera audición por el Orfeó Català de *Nit nadalenca*, de Josep M. Pla, y la primera audición en Barcelona de unos fragmentos (*L'estel i Glòria*) del Oratorio *El Pessebre*, de Pau Casals, que el Orfeó Català estrenó en Europa y del cual ha dado ya varias audiciones bajo la dirección de su autor.

TRADICIONAL, «CONCERT DE NADAL». — La Coral Sant Jordi celebra en el Palacio de la Música, tal como ya es habitual en los últimos años, su tradicional y popular Concert de Nadal. En esta ocasión cabe destacar, al margen de su interesantísimo programa, la incorporación en su repertorio de dos nuevas obras, estreno en Barcelona. Se trata la primera del *Magnificat* (obra del s. XVIII), para solistas, coro y orquesta, del autor Josep Antoni Martí, monje de Montserrat y una de las más importantes figuras de toda la historia musical del cenobio benedictino. Oriol Martorell, que en el pasado verano la dio a conocer en el Festival Internacional de Saint Céré, la ofrece ahora por primera vez en nuestra ciudad dentro del concierto de Navidad. La segunda obra se titula *Tres nades per a cor i cobla*, original de Antoni Ros-Marbà. El resto del programa está compuesto por una variada selección de obras, autores y estilos, sobresaliendo principalmente las típicas melodías navideñas. Colaborarán en este concierto, bajo la dirección de Oriol Martorell, la Coral Sant Jordi, Grup Llevant y l'Esquix; la Cobla Barcelona y Orquesta de Cámara; los solistas María Carmen Bustamante y Francesc Chico, y la señorita Maria Teresa Giménez, que dirige el grupo infantil l'Esquix.

PATRONATO PRO MÚSICA. — Después de la sensacional actuación del pianista ruso Vladimir Ashkenazy, el Patronato Pro Música de Barcelona anuncia un extraordinario recital por la mezzo-soprano española Teresa Berganza, que será acompañada al piano por Félix Lavilla. Este concierto, que constituye la presentación en Barcelona de una figura tan destacada como es Teresa Berganza, tendrá lugar el domingo, día 15 de enero, por la tarde. El programa, idéntico al del concierto que tenía anunciado en la temporada anterior y que hubo de suspenderse a causa de una indisposición de la cantante, abarca obras de Scarlatti, Pergolesi, Haendel, Donizetti, Moussorgsky, X. Montsalvatge y Falla.

DANONE

- **SUPREMO DANONE DE CHOCOLATE**
Delicioso como un bombón y mucho más digestivo.
- **SUPREMO DANONE DE CARAMELO**
Exquisito como una golosina y mucho más alimenticio.

**ENVASES
SIN
DEVOLUCION**

WASHINGTON. — El nuevo Centro Artístico John Kennedy, en construcción, ha confiado a Leonard Bernstein una obra musical dramática, que será estrenada en la inauguración de dicho Centro, el próximo año 1969.

LONDRES. — Con ocasión de la apertura de su 155 temporada, la Real Sociedad Filarmónica de Londres entregó en la capital británica a Dimitri Shostakovitch la Medalla de Oro de dicha entidad. Shostakovitch fue portador de su nuevo concierto para violoncelo, escrito para Rostropovitch.

NUEVA YORK. — El 75 aniversario del Carnegie Hall neoyorquino, se celebrará en el curso de la actual temporada. Por la famosa sala, que fue salvada de la demolición hace seis años por un comité que presidió Isaac Stern, desfilarán numerosas orquestas americanas y extranjeras en los actos del jubileo.

MOSCU. — Dos nuevas óperas presentará esta temporada — abierta el 15 de septiembre — el Teatro Bolshoi de Moscú, en estreno mundial: «**La tragedia optimista**», música de Kholminov (sobre la revolución bolchevique), y «**La fortaleza de Brest-Litovsk**», que exaltará la resistencia de las tropas rusas ante los ejércitos hitlerianos. Se estrenará también el ballet «**Assel**», del compositor Vlassov.

MILAN. — El pasado día 7 de los corrientes, tuvo lugar la inauguración de la temporada de ópera en el Scala de Milán. En el programa de la actual temporada, cabe destacar la actuación del gran director Herbert Von Karajan, en varias óperas, tales como «**Salomé**», de Strauss; «**Tanhauser**», con artistas de Bayreuth; «**Cavalleria rusticana**», protagonizada por Fiorenza Cossoto. Igualmente se anuncia un homenaje al gran maestro Arturo Toscanini, con una extraordinaria edición de la «**Misa de Requiem**», de Verdi, bajo la dirección de Herbert Von Karajan.

AREZZO. — Del 23 al 27 de agosto de 1967 se celebrará en la bellísima ciudad italiana de Arezzo, el XV Concurso Polifónico Internacional «Guido d'Arezzo».

EDIGSA

SANTA NIT!

Santa nit! Clara nit!
Son pregon plana al món,
només vetlla la Verge i l'espòs
contemplant el dolcíssim repòs
de Jesús amorós.

Santa nit! Clara nit!
Dalt del cel, una veu
«alleluia!» els diu als pastors,
«alegreu-vos i alceu vostres cors
que és nat el Redemptor».

Santa nit! Clara nit!
Somrient, dolçament,
Déu Infant, circumdat de claror,
baixa al món a aclarir la foscor.
Alleluia, Senyor!

JOIA EN EL MON!

Joia en el món!
Jesús és nat!
O terra, el teu Senyor
rep amb amor
i amb humilitat
i canta a sa llaor.

Joia en el món!
Amb nostres cants
lloem el Salvador;
muntanyes, rius,
comes i plans
ens facin de ressò.

Joia en el món!
Des del coval,
Jesús ens obrirà
del Paradís
l'auri portal
i allà ens acollirà.

Traduccions d'ARTUR MARTORELL

(Del disc *Nadales per a cor i cobla*)

NADALES

per a COR i COBLA

Coral Sant Jordi

Cobla Barcelona

Montserrat Martorell, contralto

Oriol Martorell, director

EDIGSA CM 158

La literatura discogràfica navideña es indudablemente la más abundante dentro del catálogo de discos. Y no es de extrañar porque son muchos los temas apropiados para estas fiestas solemnemente y familiarmente conmemoradas en el mundo entero. Y dentro ya de los temas navideños, la canción popular, con sus armonizaciones y variantes, es probablemente la que ofrece más posibilidades en este sentido.

Desde hace algunos años son varios los solistas o conjuntos, vocales e instrumentales, que nos aportan nuevas grabaciones sobre el tema navideño. Los autores se han desvelado por ofrecernos nuevas creaciones o armonizaciones. Y entre éstas destacan, como ya hemos señalado, las que tienen por tema canciones y melodías populares. Muchas veces, pareceres y criterios opuestos se fusionan o llegan a entenderse, porque en este caso utilizan el mismo lenguaje. Sobre este tema, Oriol Martorell, que nos ofrece el presente disco, ha escrito: «... i jo no sé si ens adonem prou del valor enorme que té això. No és un simple fet anecdòtic; no cau, tampoc, dins el domini del malenconiós costumisme localista que massa sovint sobrevalorem i que és massa dèbil i estantís per aguantar les nostres fermes aspiracions i anhels. És, tinguem-ho ben present, un fet importantíssim, un fet cabdal. Mentre totes aquestes cançons (El Noi de la Mare i el Fum, fum, fum, El desembre congelat i El rabadà, Les dotze van tocant i El cant dels ocells, per no citar-ne d'altres) segueixin sent vives, segueixin florint es-

pontàniament, segueixin transmetent-se oralment, i mentre seguim cantant-les sense mai haver-les apreses, com si les sabéssim ja en néixer, res, en cap ordre — espiritual i humà, històric o geogràfic — no estarà perdut. Tot és possible encara.»

Esta es la razón por la cual sobre esta base íntimamente popular se pueden dar siempre nuevas formas y ropajes. Este es lo que ha hecho Antoni Ros Marbà con los acertadísimos arreglos para cobla de unas canciones navideñas. Digamos ante todo que, de entrada, nos han causado un choque, una preocupación. Pero, decididamente, hemos sido ganados por la simplicidad de estos arreglos y por la conjunción de las voces con los instrumentos que componen este conjunto tan original — y de tantas posibilidades! — que es la cobla. Y por un momento hemos creído que canciones parecidas nacieron de un entronque parecido: las voces de algún cantor o grupo de cantores, acompañadas de los rústicos y primitivos instrumentos. Pero éste sería un tema que nos llevaría a un profundo estudio.

En resumen: un magnífico disco (como nos tiene acostumbrados ya la Coral Sant Jordi) muy apropiado en estos momentos, y simplemente original. Las canciones que contiene (*Santa Nit*, *Joia en el món* y *Adeste fideles*) de procedencias tan distintas, nos han parecido nuevas. Y éste es el mérito principal de Antoni Ros Marbà, como compositor y de los meritorios intérpretes. — A. S.

guía de conciertos

FECHA	LOCAL	CONCIERTO
DICIEMBRE		
18 dom. 11 h.	Palau	Orfeo Laudate. Dir.: Angel Colomer del Romero. Canciones Navi- deñas.
18 h.	Tinell	Orfeo Gracienc. Concierto de «Nadales». Dir.: A. Pérez Simó.
18.30 h.	Palau	Coral Sant Jordi. L'Esquitz. Solistas. Orquesta de Cámara. Cobla Bar- celona. Dir.: Oriol Martorell. Victoria, J. A. Martí, A. Ros Marbà.
17.30 h.	Santuario Pompeya	«El Pesebre en la canción popular». Escolanía y capilla del Santuario. Conjunto de Cámara y órgano. (Audiciones Sacras.)
20 mart. 10.30 h.	Palau	Concierto por los alumnos de Estudio: Nelly.
21 miér. 19.30 h.	Instituto Francés	Recital por Chantarelle y Lanza del Vasto.
26 lun. 12 h.	Palau	L'Esquitz. L'Esquellerinc. El Violet. Canciones de Navidad.
18.15 h.	Palau	Orfeo Català. Dr. Lluís M. Millet. Tradicional Concierto de Sant Es- teve. 1. ^{as} audiciones de J. M. Pla y P. Casals y obras de Lluís Millet, Romeu, Tomàs, Pérez Moya, Nicolau, Comelles, Dawson, P. Donostia, Josquin de Prés y Händel.
ENERO		
1 dom. 18.15 h.	Palau	Orfeo Català. Dir. Lluís M. Millet. Tradicional Concierto de Cap d'Any. Obras de Lluís Millet, Romeu, Tomàs, Pérez Moya, Nicolau, Comelles, J. M. Pla, Dawson, P. Donostia, P. Casals, Josquin de Prés, Händel.

GUIA MUSICAL

Temporada 1966/67 - 18 diciembre 1966. Núm. 10-11.

Edición extraordinaria de 10.000 ejemplares.

Editado por «Palau de la Música Catalana» - Departamento de Publicidad.

NOTA IMPORTANTE: La redacción de GUIA MUSICAL publicará en esta sección la noticia de todos los conciertos que se celebran en Barcelona. Rogamos a los organizadores el envío de programas y cuantas noticias crean interesantes para su inserción en estas páginas.

HASTA LA ÚLTIMA NOTA

Su música favorita,
tal como fué interpretada.
Desde el tocadiscos portátil
hasta la mas completa
cadena de alta fidelidad.
**SONIDO
ESTEREOFÓNICO**

Discoteca
moderna y clásica .
Altavoces electrodinámicos
y electrostáticos .
Amplificadores
transistorizados (solid state)
Laboratorio Hi-Fi .
Instalaciones a la medida .
ACOUSTECH
UNIVERSITY SOUND
THORENS etc.

wertheim desde 1.865 **rápida, s.a.**

Rambla de Cataluña 7 y 9 Tel. 231 26 07

EXPOSICION NAVIDEÑA DE NOVEDADES durante el mes de diciembre

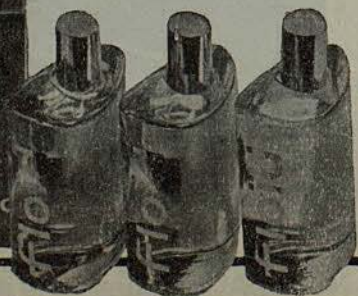

**Un regalo
para él**

Floïd

en su nueva presentación de lujo, reúne las dos mejores cualidades de un presente distinguido: **el valor útil de su contenido, la belleza de su presentación.** Se recibe con placer y es un placer el usarlo.

floïd
HAUGROLIZADO

Para después del afeitado **FLOID "AFTER-SHAVE"**. Para la higiene del cabello **HAUGROQUINA FLOID "HAIR - TONIC"**. Para distinguirse de los demás **FLOID "EAU DE COLOGNE"** Todo en sus calidades internacionales.

HAUGRON CIENTIFICAL S. A. - Barcelona